

க போ த கா தை.

—பதிப்பாசிரியர்—

க. தா. செல்வராசகோபால்

—பதிப்பகம்—

ஜீவா பதிப்பகம்

பிரதான பாதை, தேற்றத்திவு,

கருவாஞ்சிக்குடி, த.நி., இலங்கை.

RESERVE.
894.811.
16

KAP

கபோதகாதை

KAPOTHA KATHAI

பதிப்பாசிரியர்

க.தா. செல்வராசகோபால்

280613

பதிப்பகம்

ஜீவா பதிப்பகம்

பிரதான பாதை தேற்றுத்தீவு
கனுவராஞ்சிமுடி (இலங்கை)

1. அவை.

1ம் பதிப்பு:

1970 ஸவகாசி

1000 பிரதிகள்

பதிப்புரிமை
பதிப்பகத்தாருக்கே

பதிப்பாசிரியர்:—

க. தா. செல்வராசகோபால் [13.12 1928]

செட்டிபாளையம், மட்டக்களப்பு.

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்.

1. பறவைகளை லரைவதெப்படி?
2. கீழ் வகுப்புகளில் சித்திரங் கற்பித்தல்.
3. யாரிந்த வேடர்?
4. இரணிய சம்ஹார அம்மானை.
5. இரும்பரசன்.
6. ஒவியக்கலையின் வரலாறு.

Printed at:—

Manohara Printers
Main Road, Theativu,
Kaluwanchikudi P. O. Ceylon

www.noolaham.org | aavanaham.org

பதீப்பகத்தாருரை.

அன்புடையீர்,

இலைமறை காய்கள் சுவைமிக்கவை. அவற்றை வெளிக் கொணரும் போதோ ஏற்படும் கஷ்டங்கள் அநேகம்: நிறம் மாறியிருக்கும். மறைந்து பதுங்கியிருந்ததால் உருவம் மாறியிருக்கும். ஆனால் சுவை கெடாது மிக்கதாகவே இருக்கும்.

மறைந்து கிடந்த நூல்களை வெளியிடும்போது ஏற்படும் அநுபவமும் இவ்வாறானதாகத்தான் இருக்கிறது.

இதன் ஏட்டுப்பிரதியை ஒரு அறிஞரிடம் காட்டியபோது அதனை எள்ளி நகையாடினார். இதுவும் ஒரு பாட்டா? இது என்ன கதை என்றார். இலக்கணப்பிழை, யாப்பமைதி இன்றி இருக்குமதில் நான் எப்படித் தலையிடுவது என்றார்.

ஆனால் இன்று அப்படிப்பட்டவர்களே ஆச்சரியப்படும் வகையில் இந்த நூலை வெளிக்கொணர்கிறோம். இது எங்களின் 39ம் வெளியீடு. இற்றைவரை எங்களை வழி நடத்திச் சென்ற இறைவன் இன்னும் பல நூல்களை வெளியிட்டுத் தமிழ்ப் பணிக்கடன் தீர்க்க ஆசிர்வதிப்பாராக.

வணக்கம்.

ஜீவா பதிப்பகம்,
தேற்றுத்தீவு.

நா.சா.கதிராமத்தம்பி
உரிமையாளர்.

சமர்ப்பணம்

மட்டக்களப்பு

செட்டிபாளையம் கூழன் உபாத்தியாயர் மகன்

சின்னவப்புலவர் வரகவி

அவர்களின் இனிய நினைவாக வெளியிட்டு

என்னை இலக்கியத் துறையில் ஈடுபடுத்திய

ஆசிரியர். P. D. ஐங்கரப்பிள்ளை (பழகாமம்)

அவர்களுக்குச் சமர்ப்பிக்கிறேன்

—

நன்றிகள்

- (1) இந் நூலினை எனக்கு அறிமுகப்படுத்திய தேற்றத்தீவு திரு.வ.சண்முகம் வைத்தியர் (நாடகப்பயிற்றுனர்) அவர்கட்கும்,
- (2) ஏட்டுப் பிரதிகளையும், கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் பெற்றுத் தந்த நண்பர்கட்கும்.

சூறுபொருள் மாலை

1. அவை.

1. பதிப்பு வீபரம்.	2
2. பதிப்பகத்தாரூரை	3
3. சமர்ப்பணம்	4
4. சூறு பொருள் மாலை	5
5. செய்யுளடக்கம்	6
6. செய்யுள் முதற் குறிப்புதெறி	8
7. குறைநிறை	11

2. இவை.

1. பதிப்பாசிரியரின் என்னுரை	I-IX
புருவின் புனிதக்கதை	III
அமரனை அண்டிய அரக்கன்	IV-VII

3. குவை.

1. காதைகள் (11)	1
2. பாடபேத அட்டவணை	34

4. கவை. 35

5. சுவை. 38

வேண்டுகோள் . . . .

ஏட்டுப் பிரதிகளிலுள்ளவாறே செய்யுள்கள் பிரசுரிக்கப் பட்டுள்ளன. ஆங்காங்கு காணப்படும் பாட பேதங்களையும், 34ம் பக்கத்திலுள்ள பாடபேதங்களையும், 35ம் பக்கத்தில் உள்ள கவை என்னும் அதிகாரத்திலுள்ள இசைவுகளையும் சேர்த்து செய்யுள்களைச் சுவைத்து மகிழும்படி வேண்டிக் கொள்கிறேன். —பதிப்பாசிரியர்.

செய்யுளடக்கம்

1	காப்புரை காதை	செய்யுள்கள்.
	கடவுள் காப்பு—	1 3
	அவையக் காப்பு—	4 7
2	வரலாறு கூறு காதை	
	வீரீடணன் அறமுரைத்தல்—	8 11
	விபிடனன் இராமரை அண்முதல்—	12 21
	சுக்கிரீபன் சுடுமொழி—	22 24
	இராமரின் அபய விளக்கம்—	25 30
	சுக்கிரீபன் வேண்டுகோள்—	31
3	கபோத வரலாறுரைத்த காதை	
	பொது	32 33
	வனத்தழகு—	34 38
	கபோதமிரண்டின் காதல் வாழ்க்கை—	39 42
	வனத்திடை வாழ்ந்த வனராசன்—	43 45
	சுறி தவறிய கபோதங்கள்—	46 48
	வேடனின் வெஞ்சினம்—	49—55
	கண்ணி வைத்தான் வேடன்—	56 57
4	வேடன் கைப்படு காதை	
	பொது	58 61
	பேடையின் பேதமை—	62 66
	வேடன் கண்டஞ்சிய மழை—	67 69
	ஆண் கபோதம் அரற்றி அலைதல்—	70 81
	பெண் கபோதம் தேற்றுதல்—	82 90
	மனை மங்கலச் சிறப்பு—	91 93
5	அதிதி பேண் காதை	
	பொது	94 97
	அபயம் என்பதின் அர்த்தம்—	98 104
6	மந்தி அபயமீந்த காதை	
	கொடுவாயும் வேடனும்—	105 111
	மனிதனைக் காத்த மந்தி—	112 118
	அன்னத்திற்கென் செய்வோம்—	119 122
	மிருகத்துக்கு உள்ள மனுஷத் தன்மை—	123 126
	தன்னையே விருந்தளித்த கவிக்கண்ணி—	127 128
	புலியின் வேண்டுகோள்—	129 136

7 கொடு வேடன் காதை

பொது	137
தவித்ததோர் வேடன்—	138 140
வந்தன மந்திகள்—	141 143
வேடன் படு துயர்—	144 149

8 முஷிக ககாை

பொது	150
மழையின் கொடுமை—	151 154
எலிகளின் புனல் விளையாட்டு	155 158
யானையிடம் எலியின் மக்ருட்டு—	159 160
காததது கரி மீண்டது எலி—	161 163
பெரியவரே இச் சிறியேன் உதவுவேன்—	164 167
மதக்கரிக்கு உதவிய எலி—	168 171
சஞ்சலமிக்கவன் மனிதன்—	172 176

9 வஞ்சக நெஞ்சக் காதை

பொது	177 184
அஞ்சேல் நீ செல்க வேட—	185 187
எனக்கு மட்டுமே என் குடும்பத்திற்கும்—	188 189
விருந்தோம்பும் பண்பு—	190 191
புலியும் அஞ்சும் புலையன்—	192
மந்திகள் பெற்ற சுவர்க்கம்—	193 196

10 வேடனுக்குதவு காதை

பொது	197 200
மயக்கம் தீர்ந்த வேடன்	201 205
எனை விருத்திடு எனும் பெண் கபோதம்—	206 207
முத்திக் கொண்டது ஆண் கபோதம்—	208 210
நாயகனிறந்த பின்பு இருந்தென்ன?—	211 212

11 கருத்தெடுத்துரைத்த காதை

பொது	213 221
புலையனும் பெற்றான் சுவர்க்கம்—	222
நூற்பயனிதுவாம்—	223 224
இராமனின் கூற்று—	225 227
விபீடண நியுமொரு தம்பி—	228
வாழ்த்தும் மரபு	229

செய்யுள் முதற் குறிப்பு நெறி.

அ

அக்கதை தன்னை	104
அங்கவன்	124
அஞ்சிட வேண்டா	20
அஞ்சிலேன்	184
அடியினை தன்னில்	228
அஸ்டர்கள் அதிசயி	212
அதிதிகள் தன்	89
அந்த ஓர் கொப்பில்	82
அந்த ஓர் சமயத்தன்னில்	165
அந்த ஓர் சமயம்	116
அந்த ஓர் சமயம்	225
அந்த ஓர் வனத்தில்	140
அந்த நற்சமயம்	193
அந்த நன் மொழி	160
அந்த நன் மொழியை	216
அப்பதி வேடர்	44
அப்படிக்கொடுத்த	149
அப்படித் துயர	157
அப்பொழுதந்த	208
அப்பொழுதந்த வேடன்	48
அப்பொழுதடவி	69
அரிவையும் உரைத்	53
அருகினில் வைத்தும்	200
அவ்வனந்தனில்	35
அலைந்துகொல்லாம்	78
அழைத்திட்டார்	60
அழைத்து நான்	70
அன்னமே தின்று	205
அன்னமும் நடை	41
அன்னவை மந்தி	123

ஆ

ஆகையாலேலாதென்ன	189
ஆறு நீர்க் கரை	152
ஆனையிலலாத	92

இ

இங்கிலை சொன்ன	226
இடையாரை	93
இந்த நல்	

இப்படிச் சரளமாக	27
இப்படித் தன்மம்	196
இப்படி நீ	190
இப்படியாகத்	179
இயல்வதாய்க்	188
இராவணர்க்	17
இருவரும்	79
இலங்கைதன்	26
இலங்கையுமழித்	8
இவனை நாம்	28
இவ்வுரை சொன்ன	19
இன்னமை இராமன்	227
இனியதோர் இலட்சு	24

உ

உடுத்த நற்களை	147
உதைத்த பின்	10
உரித்தவன் தோலை	192
உரைத்த பின்	154
உற்றதோர்	128
உன்னிய சக்கிரீமன்	25
உன்னிய புட்கள்	221
உன்னையே விட்டு	73

எ

எங்கது போச்சோ	59
எப்போதும் போலே	84
எண்ணித்தான்	66
என்றவன் மொழி	22
என்று தான் நொந்து	77
என்று பெண்	86
என்றும் இக்	229
என்று மின் வேடன்	118
என்றுரை	163
என்று வானரங்கள்	137
என்னிட கணவன்	159
என்னவே குரங்கு	191
என்னவே சபதம்	52
என்னவே நம்பி	176
என்னவே பெண்	86
என்னவே எலி	164
என்னவே புலி	150

என ஒலித்திடவே	122	கொன்று நான்	49
என மொழிந்திட்ட	204	கையினால் வயிறு	51

ஏ

ஏகியே அம்மரத்தில்	199
ஏகியே புதம்	126
ஏகியதேதோ	141
ஏது நீர்	218
ஏற்ற சொல்	94
ஏற்றமாம புலியே	151

ஒ

ஒன்றொளி மந்தி	172
---------------	-----

ஓ

ஓடியே கரை	153
ஓடியே மரத்தின்	110

க

கச்சியில்	4
கட்டியே இரு	129
கடல்தனில் நீரை	67
கடியதோர்	37
கடும்புலி	178
கண்டவன்	108
கதிரவனுதய	180
கந்தமர	74
கருதியேயழுத	186
கல்லதைப் பெண்	16
கலையது நெகிழா	158
களளடாய் அவன்	64
களிறுதன்	170
கன்னியே காதல்	75
கன்னியைச் சிறை	9
காட்டினில்	54
காத்திடர்	111
கார்த்தேன்	21
காலது போகச்	145
குடித்தவன்	134
குடியது	148
குனிதரு வேடன்	120
கூவியே அழை	72
கொஞ்சமாம	160
கொல்லுவேன்	114
கொள்ளிமாமலை	68
கொள்ளியால்	133

ச

சங்கரன் அருளி	220
சங்கரன் குமரன்	115
சந்தனம் மயில்	34
சர்ப்பனை செய்யும்	85
சாகிற பிணத்தை	144
சுக்கிரீபன் தனக்கு	223
சூரியன் உதய	56
செங்கை வார்	222
செப்பவே தூதர்	214
சொல்லிய வார்த்தை	100
சொன்ன சொல்	131
சொன்னபின் ராமர்	31

த

தங்கமாமேரு	5
தங்கமாமேருக்கொத்த	195
தசையது	209
தண்ணீரைக்	139
தர்மம் துணை	99
தர்மவாதியே	168
தருமமாமறை	136
தலைக்கு மேல்	132
தன்னு நீர்	174
தன்னது பாயின்	55
தாமரை மலரில்	3
திருமோ பசிதான்	210
தூதுவரோடு	194
தெரிவயர் பாதம்	95
தேட்டமாம்	171
தேவர்கள் அரசே	224
தேவர்தன் தூதர்	219
தேவரீர் பாதம்	96
தேவியாரிறக்கலாமோ	207
தோகைதான் குருவி	76

ந

நல்லதென்றொப்பி	12
நலமதாய்	98
நன்னிலந்	119
நரணன்	1
நில்லடா	109
நின்றதோர்	46
நின்றவன்	58

நினைந்திடுமென்றே
நேசமாய்
நொந்துதான்

169
62
143

ப

பகைத்தவன்
பஞ்சமாபாதகன்
படுகொலை செய்
பயமது தெளிய
பயமது வேண்டா
பறக்கிற புட்கள்
பாதகன் தன்னை
பாதகம் பலவும்
பாம்புக்கு
பார்த்தவன் தன்னை
பித்தர்கள் குண
பிணங்கியே
பிறக்கிற உயிர்
புகன்றிடுமொழி
புண்ணிய கதை
புயமது புரள
புலியது ஓடி
புலியடவாறு
புள்ளிமான்
பூந்திடு களுத்தில்
பூமனையகு ளானே
பேசிய வார்த்தை
பேபெனும் பெண்
பையவே
பையவோர்
பொழுதில்லா
போதவே
போமெனக்
போயவன்
போற்றியே

23
65
137
30
177
215
102
217
130
142
161
63
97
125
32
71
112
181
2
61
7
175
206
167
81
91
117
182
11
203

ம

மச்சமானவனே
மதியொடு
மந்திகள் துயில்
மத்திரகிரி

14
36
173
138

மருவு நல்
மலைகிரி
மன்கிய புட்கள்
மறுமலராகி
மறையவே புலி
மனையில்லாத வீடு
மாதர்கள் திரளாய்
மாதர்கள் மெத்த
மிக்கதோர் பட்சி
மிக அவன் தன்
மிகுதி சேரகத்
மிஞ்சிய
முந்திய பகைவன்
முரணியம்
முன்னாளில்
மெய்யது மறந்து
மெய்யென்று
மெள்ளவேசமானன்
மைந்தனைக்

6
105
202
29
183
90
43
88
107
113
40
135
103
15
156
83
87
45
127

வ

வண்டணி
வந்தவர்
வந்தவன் வதை
வன்னியே எரி
வனத்தினில் புகுந்து
வனந்தனில் கனி
வாகான லைகுந்த
வாலது பிடித்து
விட்ட போதரிவை
விருப்ப மறயிந்த
வில்லுநேர்
வில்லிலே நாணை
விழுசை சேர்
விழுந்தது புரண்டு
வீட்டினில்
வெளியிலே விட்ட
வேதமோர் வாணோர்
வைக்கமிழ்
வையகந் தன்னில்
வையகம் புலி

18
13
106
201
57
80
33
146
211
198
42
47
38
155
50
162
213
121
101
185

குறை நிறை.

பக்கம்	வரி	குறை	நிறை
i	6	இணைத்து	இணைத்து
	8	ரத்துக்குப்	ரத்துக்கும்
	18	வரழ்க்கை	வாழ்க்கையைப்
vii	19	239	229
viii	16	அவையம்	அபயம்
	19	பகுத்தல்லாது	பகுத்ததல்லாது
	25	சில .....நன்றிகள்	நானே எழுதி

செய்யுள் அடி	குறை	நிறை
1	2 தமிழில் பாடி	தமிழிற்பாடி
	3 எழுதி நின்ற	எழுதா நின்ற
2	1 வந்து	வந்த
3	3 செய்து	செய்யும்
3	4 சொர்வவதானார்	சொல்லவானேன்
4	1 வாளுகின்ற	வாழுகின்ற
8	1 அழிந்து	அழித்து
26	1 இவ்வளி	இவ்வழி
33	4 வணமு	வனமு
34	4 அசோகமாகி	அசோகமாய்
37	4 மயில்கரடை	மயில்கள்கரடை
38	1 விழுசை	விஞ்சை
38	4 மடியானுள்ள	மடியானுள்ளான
43	4 வேடன் வாழ்ந்	வேடர் வாழ்ந்தார்
45	1 காண இலாமல்	காண்கிலாது
51	3 பகலதாக	பகலதென்ன
61	2 சேர்ந்துடன்	சோர்ந்துடல்
63	3 ஒளித்திடும்	ஒளித்திடச்
68	4 மூச்சை	மூர்ச்சை
69	4 அழைக்குமப்போ	அழைக்குமாமே
85	3 மாட்டான் அவனி	மாட்டாதவனி
91	1 பொழுதில்லாப்	போதில்லாப்
94	2 மற்றறிந்த	மற்றறிந்த

101	4	கொண்டால்	கொன்றால்
107	2	சிக்கியே	சிக்கினால்
113	1	மிக	மிகை
114	2	அகன்றிடாமல்	அகப்படாமல்
118	1	வானத்தை	வானரத்தை
119	3	பத்துமா	பற்றுமா
123	1	அழிவில்லா	அறுவில்லா
	3	என்னிட	என்னுடை
126	3	மகன் தன்னக்	மகன்றனைக்
128	3	காருமென்று	காருமென்னப்
141	3	எழுந்து பார்த்து	எழும்பிப் பார்க்க
	4	தெளிந்து	தெளியா
143	4	களை தீரத்	களேதான் தீரத்
150	3	தன்மத்தால்	தர்மத்தால்
153	1	வாறபோது	வருகும் போது
154	1	ஆற்றால்	ஆற்றில்
161	1	பித்தர்கள்	பித்தனே
163	3	தாண்டவராணை	ஆண்டவராணை
173	4	விழத்	வீழத்
174	4	களளமாய்	களளமாம்
177	4	உரையதாகும்	உரைப்பதாகும்
189	1	அதர்க்கவர்	அதற்கவர்
190	1	நாடுஎன்று	நாடுஎன்ன
192	4	கானில்	கானில்
197	2	தவமதை	தர்மத்தை
	4	வென்று	வென்ன
198	3	வேணுமென்று	வேண்டுமென்று
200	4	மூட்டி	மூண்டு
202	1	மமுகினை	மஞ்சினை
	2	செப்புகின்ற	செய்யுகின்ற
	2	கொஞ்சம்	கொஞ்சமாம்
206	3	நன்னுவர்	நண்ணுவர்
221	1	உயிரு	உயர
	4	சிவனுட	சிவனுடைய
224	1	பேறு	வேறு
225	3	தலையனைந்து	தலையனைந்து
227	3	செல்ல	சென்று
228	1	அடியினை மற்றி	அடியினை பத்து
229	1	என்றுமிக்கதை	என்னுமிக்கதையே

2. இவை.

என்னுரை . . . .

—பதிப்பாசிரியர்—

1956ம் ஆண்டில் எனது ஒரு குழந்தைக்கு திடீர் சுகவீனம் ஏற்பட்டது. அதற்காக நாட்டு வைத்தியர் ஒருவர் அழைக்கப்பட்டார். அவர் எனது உறவினர், மாமன் முறையினர். வைத்தியம், மாந்திரீகம் என்பவற்றில் கை வந்தவர். சண்முகம் என்னும் பெயரினர். இலக்கிய ஆசை பிடித்தவர் கதையோடு கதையாக அவரின் வாயிலிருந்து எடுகோள்போற்சில செய்யுட்கள் வெளிவந்தன. அவை சுவைதரு செய்யுளாக இருந்தமையால், அது பற்றி விசாரித்தபோது தான் “கபோதகாதை” எனும் நூல் இருப்பதாகத் தெரிய வந்தது.

பின்னர் எனது பிரதிகாண் படலம் ஆரம்பமானது. சீதையைக் காண விழைந்த அனுமன் போல வாவி கடந்தேன். வாய் கடந்தேன். வேறு அலுவலாக அயலூர்க்குச் செல்லும் போதெல்லாம் ஆங்காங்கு வினவினேன். இதன் பயனாக 1961ம் ஆண்டு என் கை வசம் சில ஏட்டுப் பிரதிகள் கிடைத்தன. இதனைத் தொகுத்து 1ம் பகுதியை இலங்கை வாளுலியில் 1961இல் ஒலி பரப்பினேன். 2ம் பகுதி அடுத்து 1962இல் ஒலி பரப்பானது.

பின்னர். மறைந்த பொருளை வெளிக்கொணர்ந்த நிம்மதியுடன் வாழாவிருந்தேன்: இவ்வொலிபரப்பு காற்றோடுகாற்றுக்கலந்தது போல் மறைந்ததை இட்டு எண்ணுகையில் இதனை நூலுருவில் வெளிக்கொணர வேண்டுமெனும்மாசை வாட்டியது. அதற்கான முயற்சிகளை 63ம் ஆண்டில் ஆரம்பித்தேன் இன்றுதான் அது முடிந்தது மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இவைதான் இந்த நூலின் பதிப்புப் பற்றிய கதை.

இனி இந்த நூல் எப்பண்புடையதெனக் கவனிப்போம்.

சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்த தென்னவர் கால் நூல்களில் ஒரு உயரிய தனிப்பண்பை நாம் காணலாம். அப்பண்பில், பெயரிலாப் பொதுத்தலைவனும், தலைவியும் சேர்ந்து நடத்திய வாழ்க்கை பற்றிய இன் சுவை ததும்பும் குறுகிய வடிவும், பெருகிய கருத்துமுள்ள, எக் காலத்துக்கும் உதவும் பொதுமை வாய்ந்த இலக்கியமாகும் தன்மை முதலாவதாகும். அடுத்து: இயற்கை நிகழ்ச்சி பற்றியவையாகும், மற்றது புனைந்துரை இலாத்தன்மையாகும்.

இப்பண்பு சங்கமருவிய காலத்தில் சரியத் தொடங்கிற்று, பெயருடைய தலைவன், சமயச் சார்பு, வாதங்கள், துறை ஒன்றை நிறுவ பல கதை நுழைக்கும் மரபு என்பன புகத் தொடங்கின. இதனால் காவியம் பெருகிற்று.

இலக்கியம் வாழ்க்கையை பிரதிபலிப்பதை விட்டு வாழ்க்கை எவ்வாறிருக்க வேண்டுமெனும் வழிகாட்டியாகத் தொடங்கிற்று. இவ்வழிகாட்டுதல் உபதேசம், உவமை கதைகளைக் கொண்டு பலமுற்றது. இவ்வழியே பல புராணங்கள் காவியங்கள் தனது உடன் துணைவர்களாக உப கதைகளைத் தம்முடன் இணைத்து நடைபோடத்தொடங்கிற்று. பௌத்த தருமப்பிரசாரத் திற்கு 'சாதகக் கதைகள் உருவானதுபோல் ஏனைய மத-பிரசாரத்துக்குப் பல உபகதைகளைப் புனையத் தொடங்கினர்,

கதைக்குள் கதையாக விரித்துச் சொல்வது சங்ககால மரபுமல்ல தமிழ்க்காவியங்களின் அமைப்புமல்ல. வடமொழிக் காவியங்கள் தமிழில் ஏறு நடைபோட்ட காலத்தில் இவ்வுபகதை உற்பத்தி ஆரம்பமானதெனலாம். ஒரு விசயத்தை விளக்கப் பல கதைகளை உருவகஞ் செய்து கதையை வளர்க்குமியல்பு சமயச் சார்பான இலக்கிய உற்பத்தியுடன் இணைந்து வளர்ந்ததெனலாம், இவ்வினக்கணத்தை அடிப்படையாக வைத்துத்தான் ஐம்பெருங்காப்பியங்கள் சங்ககாலத்து நூல்கள் அல்ல என இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் துணிகிறார்கள்,

சங்ககால நூல்கள் வாழ்க்கை பிரதிபலித்துக்காட்டாகவே எழுந்தன ஆனால் அதன்பின் வந்த நூல்களோ வாழ்க்கை முறை எவ்வாறாக அமைய வேண்டுமென எடுத்துக்காட்டுவையாகவே எழுந்தன.

பொதுவாகச் சமயச்சார்புடைய நூல்களாகவும், சிறப்பாக சமயப் பிரசாரக் கொள்கையுடைய நூல்களாகவுமே தமிழ்க்காப்பியங்கள் உருவாகியுள்ளன. எனவே இவைகள் உண்மை இலக்கியங்களாகா என்பதில் தவறில்லை போலும். பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை நூல்கள் வாழ்க்கை இவ்வாறிருந்தது எனக்காட்டி இலக்கிய அமைதி பெற்று இலக்கியமாசத் திகழ்கின்றன. ஏனையவையாவும் வாழ்க்கை இவ்வாறிருக்கவேண்டுமென வழி வகுத்து இலக்கியமாக உருப்பட முயல்கின்றன.

இவ்வுப கதை முறை தமிழ் மொழி பெற்ற இரவலில் ஒன்று குளிரிலும், கூதலிலும் கள்வர், மிருக பயத்திலும் குகை, கூடாரங் களில் வாழ்ந்து வந்த மக்கள் நெருப்பு முட்டிச் சூழவிருந்து பேசிப் பொழுது போக்குவதற்காக, இவ்வுப கதை முறையைப் பழக்கத்தில் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அரேபியா, பாரசீகம், வட இந்தியா முதலிய இடங்களில் இக் கதை முறை உற்பத்தியாகி நாளடைவில் பொழுது போக்கிற்காகவும், சமயப் பிரசாரத்திற்குமாக தெற்கு நோக்கி வந்து தமிழகத்தில் தஞ்சம் புகுந்து கொண்டது. ஆயிரத் தொரு இரவுகள், ஹத்தீம்தாய், பஞ்சதந்திரம் முதலியவை இப் படிப்பட்டவையாகும்.

இவ்வுப கதை உபயோகம் இன்றுங் கூட அந் நாடுகளிலே முன்னுளிருந்த மாதிரி இரவைப் பயமின்றிக் களிக்க உபயோகப்படு வதுபோலத் தமிழகத்தில் இல்லை எனலாம். ஏனெனில் தமிழகத்து வாழ்ந்த மக்களின் சீவியமாற்றம் திடீர்மாற்றங்களாகும். வேட்டையாடைய பருவமோ மந்தை மேய்த்த பருவமோ அதிக காலம் நிலைத்திருக்கவில்லை. ஆதலால் இக் கதை முறை இங்கு அவசிய சியமாக இருக்கவுமில்லை.

புராணங்கள், காப்பியங்கள், காவியங்கள் என்பனவற்றில் இவ்வுப கதை முறை புகுந்து கதையை எவ்வளவு தூரம் வளர்த்திருக்கிறது என்பதை நாம் கண்டு கொள்ளக் கூடியதாகச் சிற்றிலக்கியங்களதேகம் நம் முன்னர் உண்டு.

தமிழகத்தில் அம்மாளை ரூபத்திலும், சிந்து, விலாசம், விருத் தப்பா முறை ரூபத்திலும் இவ்வித நூல்கள் எழுந்துள்ளன. அதிலும் விசேடமாக பாரதம், இராமாயணம் என்பவற்றில் உள்ள உப கதைகள் அநேகம் நூலுருவாகி இயன்று வருகின்றன.

அவற்றுள் இராமாயணத்தில் உள்ள மயில் இராவணன் கதை, இரண்பன் கதை, வாலி மோட்சம் போன்றே இந்தக் கபோத காதையும் ஒன்றாகும். இதனுடைய தோற்றுவாய் பற்றி அறிய வேண்டுமானால் இராமாயணத்தின் மூல நூலினதும், வழி நூலினதும் ஆதாரங்களை நாம் சற்றுக் கவனிக்க வேண்டும். எனவே இதனடியில் அவைகளைத் தந்துள்ளேன்.

வால்மீகியார் தரும் புருவின் புனிதக் கதை.

முன்பொரு காலத்தில் ஆண், பெண்ணாய் இரண்டு புருக்
கள் ஓர் மரத்தில் இனிது வசித்து வந்தன. ஒரு நாள் வேடனொரு
வன் இரை தேடிக் கொண்டிருந்த பெண் புருவைக் கொன்று,
அதைத் தன் வலைப்பையில் வைத்துக் கொண்டு நடுக்காட்டில் வந்து
கொண்டிருந்த போது களைத்து ஓர் மரத்தின் கீழ் தங்கினன். தற்
செயலாக அம் மரமே அவ்விரண்டு புருக்களும், வசித்து வந்த
மரமாய் இருந்தது. அதில் தனது மனைவியை இழந்து மிகவும் பரி
தபித்துக் கொண்டிருந்த ஆண் புருவாணது வேடன் கீழே வந்ததை
யும், அவனது பையில் தன் மனைவியின் உடல் இருந்ததையும் கண்டு
அவனிடம் கோபம் கொள்ள வேண்டியதற்கு மாறாக, அவன் மிக
வும் களைத்துத் தன் மரத்தின் கீழ் வந்ததற்காக அவனைக் குவிர்கா
யச் செய்வதற்காகத் தீ முட்டி, அவனது ஆகாரத்திற்காகத் தன் சரீர
மாமிசத்தையும் கொடுத்தது. கேவலம் ஓர் புரு தன்னை நோக்கி வந்த
வேடனை அங்கேரித்ததல்லவா? இனி என்னைப் போன்றவன் என்ன
செய்யவேண்டுமோ, அதை நீயே ஆலோசித்துச் செய்வாயாக.

இவ்வாறாக இராமாயணத்தின் முதலால் ஆசிரியரான
வால்மீகியார் யுத்த காண்டம் 18ம் சர்க்கத்தில் சுக்கிரீவ
னுக்கு, விபீடணனுக்கு அபயமீவதில் ஏற்பட்ட பிரச்சினையின்
போது இராமர் எடுத்துக் காட்டியதாகக் கூறி உள்ளார்.

வழிநூலாசிரியரான கம்பர் தனது இராமாயணம்
யுத்த காண்டத்தில் விபீடணன் அடைக்கலப் படத்தில்
இதை எவ்வாறு கூறியுள்ளார் என்பதையும் எடுத்துக்காட்ட
விரும்புகிறேன். அப்படி எடுத்துக்காட்டுவதில் ஒரு புது
உத்தியைப் புகுத்தலாமென்பது என் ஆசை. எனவே இப்பட
லத்தின் கம்பரின் பாடல்களிலுள்ள வாக்கியங்களையே எடுத்து
ஓரசைதானும் பிசகாது நாடக உருவில் அமைத்துள்ளேன்.
அதனை அடுத்த பக்கத்தில் காண்க. இந்த நாடகம் இந்நூலின்
அறிமுகம்- சந்தர்ப்பம் - தோற்றுவாயாக அமையுமென்பது
என் எண்ணம்.

கம்பர் தரும் அமரனை அண்டிய அரக்கன்.

(நாடகம்.)

களம் 1. இடம்:- இராவணனிருக்கை.

இராவணன்:— (முட்டிய தீ என முடுகிப் பொங்கி)

வளர்த்த தன் தாதை யாக்கையை
மாயவன் பிளந்திட மகிழ்ந்த மைந்தனும்
நீயும் நிகர். யான் தோற்றபின்
நீ என் பெருஞ்செல்வம் எய்தி வாழ்வா கருத்து?
மனிதரில் வைத்த அன்பினால் உருகுதி! அழுதி!
ஏத்துதி! உன் புகல் அவர்
அரசின் மேல் ஆசை ஊன்றினை.
வஞ்சனை மனத்தினை. பிறப்பு மாறினை.
நஞ்சு! உடன் கொடுவாழ்தல் நன்மையோ?
ஒல்லை நீங்குதி விழி எதிர் நின்றியேல் விளிதி!

[அழிவினை எய்துவான், அறிவு நீங்குவான் எனக்கூற
இளவலும் எழுந்து சிந்தியா நின்றான் பின்னர்
பலப்பல ஒதினான்.]

விபீடணன்:—

கீழ்மையோர் சொற்கொடு கெடுதல் நேர்தியோ
வாழ்மை அறம்பிழைத்தவர்க்கு வாய்க்குமோ?
இராமன் வெஞ்சரம் நிற்பொரு இல் கேண்மை
இத்தனை பேரையும் சித்திரவதை செய்யும்
உணாத்தினைன் உணர்கிற் இல்லை
என் பிழை பொறுத்தருள்க நகர் ஒழிகிறேன்

[அனலன், அநிலன், அரன், சம்பாதி வினைவர்
நால்வர் விபீடனோடு ஏகி, நீர்க் கரைக் கண் வந்து]

[சுடுபடைத் துணைவரை நோக்கி]

விபீடணன்:— இனிச் செயல் சொல்லுவீர்.

மந்திரி:— தருமமுர்த்தியைக் சாட்சியே இனிக்கடன்

விபீடணன்:—

நல்லது செல்லுவிட இராமன் தானினை புல்லதும்

புல்லி இப்பிறவி போக்குதும் அவன்
பின்புறப் பிறவியின் பகைஞன் போலுமாம்
என்புறக் குளிரும் நெஞ்சு உருகும்
[இருளிடை எய்துவது இயல்பன்று என மருளுறு
சோலையில் வைகிட உதயமானது வர]

களம் 2. இடம்:- இராமனின் பாசறையின் காவற்புரம்.

வானரர் ஒரு சாரார்:— நிருதர் வந்தனர் சுற்றுதிர் பற்றுதிர்
எறிதிர். (என இடைசுற்ற)

ஒருசாரார்:— வந்தவன் இலங்கை மன்னன் நம் சிந்தனை முடிந்தது
இன்னொரு சாரார்:— இருபது கரம்?

ஒருசாரார்:— தலை ஈர் ஐந்து?

இன்னொருசாரார்:— இத் திருவிலிக்குச் சிதைந்தன.

(என உறுக்கி ஊன்றுவார்)

ஒரு சாரார்:— பற்றினம் சிறையிடைவைத்து பாருடைக் கொற்ற
வர்க்குணர்த்துவோம்.

இன்னொரு சாரார்:— இவர் அரக்கரல்லரோ குமைப்பது நலன்.

(என முடுகிக் கூற மயிந்தன் துமிந்தனருகில் நண்ணி,
படைஞரை விவக்கி)

மயிந்தன்:— யார்? இவண் எய்திய கருமம் யரது?

மெய்ம்முறை சொல்லுவீர்.

அனிலன்:— நான்முதற்கு மைந்தன் தரும நீதியன் மகன்
தரும நீதியன் தகவுறு சிந்தையன்

மாமலர் இறையவன் தர எய்தினான்

தேவியை விடுதியேல் உய்குதி எனப்பலவும் பண்ணிய

மறம் தரு சிந்தையன் ... ..

மயிந்தன்:— நீ இயைந்தது நாயகற்கு இயம்புவேன்.

(சேனையை நோக்கி) அயர்ந்திலீர் காமின்.

களம் 3. இடம்:- இராமனிருக்கை.

(அக் கோயிலுள் இருந்த கண்ணனை அடி வணங்கி)

மயிந்தன்:— ஊழியாய் உரை உணர்த்துவது உண்டு.

இராமன்:— வாய்மையாய் கண்டதும் கேட்டதும் களறுவாய்.

மயிந்தன்:— இலங்கைக்காவலற்கு இளவல் நம் சேனை நடுவண் எய்தி சரண் புகுந்தனன். தேவியை விடாது காத்தியேல் உன் முடித்தலை புரளும் என்று நற்பொருள் உணர்த்த இராவணன் என் சார்பு நிற்றியேல் அகறியெனப் போந்தனன். புகுந்தனன் ஈது.

இராமன்:— இப்பொருள் கேட்டநீர் இயம்புவீர்
இவன் கைப்புகற்பாலனோ கழியற்பாலனோ?

சுக்கிரீவன்:— மனுமுதல் யாவையும் வரம்பு கண்ட நீ
வினவிய காரணம்? ஆயினும் விளம்புவன்.

I. தம்முனைத் துறந்தது தரும் நீதியோ?

II. அரக்கரில் யாவர் சீரியர்?

III. தகைஉறு தம்முனைத் துறந்த பண்பு இது நயக்கற்பாலதோ?

IV, வெம்முனை அஞ்சி நம் மருங்குவந்தவன் ஆண்?

V. போர்க்குறவு அன்றியே ஆர்க்குறவாகுவன்?

இராமன்:— சாம்பனே! என்ன உன் கருத்து,

சாம்பன்:— நெடும்பகை உடைய சிற்றினத்தோடு சேர்தல் சீரிதோ?
கானகத்துறைந்தபோது மாணெனவந்தவன் வரவை மாறும்
இவ் ஏனையன் வரவும்!

இராமன்:— நீல, நின் கருத்தியம்பு!

நீலன்:— காலம், கற்ற நூல்முலம் நோக்கினும்
ஏலுமே? தெரிந்து தேற்றகு.

இராமன்:— செறி பெருங் கேள்வியே மாருதி கருத்து என் செப்பு!

மாருதி:— தூய! தீயனென்று இவனை யான் அயிர்த்தல் செய்கிலேன்
வஞ்சர் வான்முகம் கண்டது ஓர் பொழுதில் தெரியும்
உள்ளத்தில் உள்ளதை நம் முகங்களே விளம்பும்
வரலி விண் பெற அரசு இளையவன் பெறக் கோலிய
சிலைவரி கொற்றம் சீலமுணர்ந்து நிற்சேர்ந்து
அரசு எய்துவான் விரும்பி மேவினான்.
உனை முலம் என்று உணர்தலால் பிரிவுமுற்றான்.
எல்லியின் இவன் இரதமாளிகை செல்லியபோது
நல்லன நிமித்தங்கள் நனி நயந்துள
அவன் தனிமகள் தான் இறைவிக்கு
துன்மதி தீண்டு நனுகும் கூற்றெனும் சாபம்

உண்டு எனக்கினிது கூறினார் ஆதலின்
அபயம் என்றுனை அயிர்த்து அகலவிடுதியாயின்
கூவத்தின் சிறுபுனலைக்கடல் அயிர்த்தது ஒவ்வாதோ?
ஆதலால் இவன் வரவு நல்வரவே ... ..

இராமர்:— பேர் அறிவாள! நன்று! நன்று!!
மாருதி வடித்துச் சொன்ன பெற்றியே பெற்றி
வெற்றியே பெறுக! தோற்க! வீக! பற்றுதல்
அன்றி உண்டே அடைக்கலம் பகர்கின்றனை
உடைந்தவர்க்குதவானாயின் உள்ளது ஒன்று ஈயானாயின்
அடைந்தவர்க்குளானாயின் அறம் என் ஆம் ஆண்மை
என்றும்?

பேடையைப் படுத்து தன்னைப் பிடிக்க வந்து அடைந்த பேதை
வேடனுக்கு உதவி செய்வான் விறகிட வெந்நீமூட்டி
பாடுறு பசியை நோக்கி தன் உடல் கொடுத்த பையன்புள்
விடுபெற்று உயர்ந்த வார்த்தை வேதத்தின் விழுமிது அன்றே.
(விபீடணனைடைக்கலப் படலம் — 109.)

[திரை வீழ்கின்றது]

இதில் கடைசியாக உள்ள செய்யுளின் விரிவே இந்தக்
கபோத காதை எனலாம். ஒரு செய்யுளில் கூறிய கருத்தை விரித்து
239 செய்யுளில் கூறிய புலவர் யார்? இந்த நூலின் உற்பத்தியிடம்
எது? என்பது ஆராய்ச்சிக்குரியதொன்றாகும்.

மொத்தமாக 3 ஏட்டுப் பிரதிகளையும், 2 கொப்பிப் புத்தகப்
பிரதிகளையும் மட்டக்களப்பின் பல பாகத்திலிருந்தும் பாடு பட்டுப்
பெற்றேன். 2 ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் முன் பின் செய்யுள்கள் ஆநே
கம் இல்லாதிருந்தன. ஏனைய பிரதியிலும் கொப்பிப் புத்தகப் பிரதி
களிலும் இயற்றியவர் பெயர் இல்லை. ஆதலால், இலங்கையிலும்
இந்தியாவிலுமுள்ள தினசரிகள் மூலம் இந்நூலைப் பற்றிய விபரங்களை
அறிவிக்கும்படி வேண்டுகோளை விடுத்தேன். ஆனால் ஒரு தடயமேனும்
கிடைத்திலது. மேலும் இந்தியாவிலுள்ள சில நூல் நிலையங்களுடனும்
தொடர்பு கொண்டேன். அப்படி ஒரு நூல் இல்லை என்றே பதில்
கிடைத்தது. எனவே, இராமர் அம்மாளை, இரணிய சம்ஹார அம்
மாளை, சுஞ்சன் அம்மாளை, கரடியன் கதை, வழக்குரை காதை

VIII

குருக்கேத்திரன் அம்மானை, வள்ளியம்மானை, எனும் நூல்கள் போல் மட்டக்களப்புக்குரிய இலக்கியங்களில் இது ஒன்றெனத் துணிந்தேன். இதற்குச் சான்றாக இந் நூலில் பரவிக்கிடக்கும் சொற்கள், சொற்றொடர்கள் என்பன வழிகாட்டுகின்றன.

எட்டுப் பிரதிகளை நூலுருவாக்குப்போது நமது ஊகங்களுக்கும் இலக்கண வழக்கு மரபு என்பவற்றுக்கும் சற்றும் இடம் கொடுக்க கூடாதென்பது எனது அவிப்பிராயம். உள்ளது உள்ள படி பதிப்பித்து பின்னர் அதனை ஆய்ந்து தக்கது எது தகாததெது என அறிதலே பொருத்தமானது. ஆரம்பத்திலே இதனைச் செய்தால் அதன் பழமை குன்றும். பழமை காணுந்திறன் இழிந்து அழிந்து விடும் என்பது எனது எண்ணம். ஏனெனில் இதில் உள்ள சொல் வழக்குகள், சொற்றொடர் குறிப்பிடும் நிகழ்ச்சிகள் மூலம் இதன் காலத்தை ஓரளவாவது மட்டிடலாம்.

உபமான உபமேயம் செய்யுளமைப்பு, சொற்களின் பிரயோகம், கதைப்போக்கு என்பன இவற்றை நிச்சயப்படுத்துகிறது, அவையம் கொடுப்போர்க்குரிய இலக்கணங்களையும் அடைக்கலத்தின் உள்ளடக்கத்தையும் எடுத்துக் காட்டும் போக்குடைய இந் நூலில் யான் கார்தை வகுத்து பாடபேதம் கண்டு உட்பிரிவு பகுத்தல்லாது வேறு எந்த மாற்றமும் செய்ய விரும்பவில்லை.

ஆகையால் உள்ளது உள்ளபடி பாடபேதங்களைத் தனியாகத் தந்து பதிப்பித்துள்ளேன்.

இது இதுவாக இருக்கவேண்டுமென்பதைக் 'கவை'யாகவும் இதன் வரலாறு இது என்பதை 'இவை' என்பதாகவும் இதனை இட்ட அபிப்பிராயங்களை 'அவை' எனும் பகுதியாகவும், இதன் இனிமையைச் 'சுவை'யாகவும் சில அன்பர்களைக் கொண்டு எழுதுவித்து பின்னிணைப்பாகச் சேர்த்துள்ளேன். அவர்களுக்கு எனது நன்றிகள்.

இதற்கு ஒரு தகுந்த உரை எழுதி வெளியிட வேண்டுமென விழைந்தேன்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham@gmail.com

இன்னும் சில எட்டுப்பிரதிகளை

வெளிக்கொண்டும் முயற்சியில் இப்போது முனைந்து கொண்டிருப்பதால் அது கைகூடாதாயிற்று. எனினும் ஆண்டவர் அருளால் அது கை கூடுவதாகுக.

என்னுரையை முடிக்க முன் இன்னும் இரு முக்கிய விசயங்களை உங்கள் முன் வைக்க விரும்புகிறேன்.

1. இக்கதைத் தொடர்பு சம்பந்தமாக என் விசாரணையின் பயனாக வியாச பாரதம் சாந்தி பருவத்திலும் இக் கதை இடம் பெற்றிருப்பதனைக் கண்டேன். ஆனால் சாந்தி முதல் சொர்க்காரோகண பருவம் வரை உள்ளதை செளப்திகப் பருவத்துள் சுருங்கக் கூறி விட்டதால் வில்லி பாரதத்துள் இக்கதையமைப்பு இடம்பெறவில்லை. இன்னும் பல நூல்களில் இக்கதை எடுத்தாளப்பட்டிருக்குமேயானால் ஆங்காங்கு தெரிந்து அறிவித்தால் அடுத்த பதிப்பில் சேர்த்துக் கொள்ள இலகுவாக இருக்கும்.

2. இதன் பாடல்களைக் கவனிக்கும்போது இது தரம் குறைந்தது, வழமிக்கது எனச் சிலர் குறைபட்டுக் கொள்ளலாம். அவர்களுக்கு ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். இது ஒரு யாப்பு முறை தவறாத சுவைமிக்க நூல். ஆனால் ஏடெழுதுவோராலும், பின் அதனைப் பெயர்த்தெழுதுவோராலும் சொற்கள் மாறி அமைந்து, ஈற்றில் இந்த நிலையில் வந்துள்ளது.

அதை அவ்வாறே தந்துள்ளேன். இனி இதில் எது குறைந்து நிற்கின்றது, எது விகாரப்பட்டுள்ளது, எது தோன்றி நிற்கின்றதென ஆங்காங்கு துணிந்து நிறை காண்க.

வணக்கம்,

இங்ஙனம்

இதய வாசம்,
தேற்றத்தீவு,
11-5-1964.

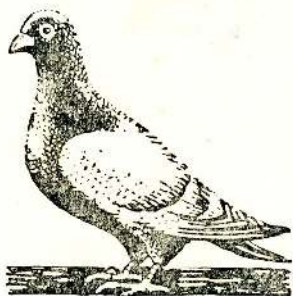
க. ரா. செல்வராஜகோயன்.

3. குவை.

கபோத காதை.

நூலாசிரியர்?

கபோத காதை

1. காய்புரை காதை

கடவுள் காப்பு.

— 1 —

நாரணன் சுக்கிரீபற்கு நலமுடன் வீசித்துரைத்த
காரணக் கபோதபாக்கியக் கதையை நான் தமிழில்பாடி
சீரணி பாரதத்தைச் செயலுடன் எழுதி நின்ற
வாரண முகத்தோன் வந்து மகிழ்வுடன் காப்பதாமே.

— 2 —

புள்ளி மானினத்தில் வந்து பொற்கொடியழகாலுற்ற
வள்ளி தன் வடிவதெல்லாம் வந்து நாரதனார் சொல்ல
தெள்ளிய தினைப்புனத்தில் சேர்ந்துதானனைந்து பின்னும்
துள்ளிய மயிலிலேறும் சுவாமியைப் பணிகுவோமே

— 3 —

தாமரை மலரிற் தோன்றும் சதுர்முகன் மனைவியான
பூமகள் பாதம் நம்பிப் புரந்தரன் முதலாய்வானோர்
நேமமாம் பூசை செய்து நிர்மலர்பாதம் பேரற்றி
ஆமெனும்புடிக் கொப்பான அருங்கதை சொல்வதானார்

அவையக் காப்பு.

— 4 —

கச்சியில் வாளுகின்ற கங்கை தன் குலத்தில் வீறு
லெட்சுமி பெற்றமைந்தன் நீதி சேர் காந்தனென்போன்
பட்சிகள் சமரந்தன்னில் பாங்குடன் சுக்கிரீபற்கு
அச்சுதன் உரைத்தவாறு அவனியில் தமிழிற் சொல்வாம்

— 5 —

தங்கமா மேருக்கொப்போ தரணியில் மலைகளெல்லாம்
கங்கையாம் நதிக்கே ஒப்போ காடு குழ் நதிகளெல்லாம்
செங்கைவார் சடையர்க்கொப்போ செகத்துள தெய்வமெல்லாம்
இங்குள்ள பெரியோர் தாமரை ஏழை என்சொல்

மருவு நல்மலரைச் சார்ந்த நாகுமே மணம் வீசல்போல்
திருமலர் ஆலயத்தில் சேர்ந்திடுவாறுபோல
பெருமை சேர் தமிழ் வல்லோர்க்குப் பேதையான் அடிமையாகும்
இருமை சேர் புன்சொல் கூறும் என் குற்றம் பொறுத்தே ஆள்வீர்

பூமனையாகு வாளைப் புணர்ந்திடும் தோழினை
காமனைத் தந்த கோவை கதிரவன் குலத்தினை
வீமனுக்கினையோன் தேரை விரைந்து முன்னோட்டினை
சீராமனைப் பணிந்து நித்தம் சீர்தரு கதையைச் சொல்வான்

2. வரலாறு கூறு காதை

விபீடணன் அறமுரைத்தல்

இலங்கையுமழிந்து மூதூர் இராட்சத மரபிலுள்ள
குலங்களை வேரறுக்கும் குரங்குகள் சேனை சூழப்
பெலங்களைக் கட்டிக் கொண்டு பெரும் படை ராமன் வானுன்
கலங்கிட வேண்டாமண்ணை கன்னியைச் சிறைவிடாயே

கன்னியைச் சிறைவிடென்று காவலற் கணைகஞ் சொல்ல
சொன்னதோர் புத்தியெல்லாஞ் செவியில் நாராசமாக்கி
மன்னவன் வெகுண்டு சீறி மதியுள்ள தம்பிதன்னை
தன்னிட தாளினாலே தரணியில் விழ உதைத்தான்

உதைத்தபின் எழுந்திருந்து உரக்கவே தம்பி சொல்வான்
மதத்தினுலுதைத்தாய் அண்ணை மானிடராமன் வந்து
வதைத்த பின் மண்ணில் மீதே மாமுடி பத்துந் துள்ளிப்
பதைத்திடும் போது வாறேன் பார்க்க நான் என்று பேரணன்

போயவன் அன்னை பாதம் பொருந்தவே பணிந்து சொல்வான்
தாயவன் மகனுக்கோதும் தலைவிதி தவறெண்ணுது
நீயொரு உயிருந் தப்பி நின்று பின் உருமையாகி
மாயனைப் பணிந்து போற்றி மைந்தனே பிழைத்திரென்றான்.

பாடபேதம்:- 1. தமிழ் வாணர்க்கு 6:3, 2. பதைத்திடும் காலம் நேரும் 10:4.

ஷீபிடனன் இராமரை அண்முதல்

— 12 —

நல்லதென்றொப்பிக் கொண்டு தாரணன் அடியிற் சேர்ந்து
வல்லதோர் கடுஞ் சினத்தால் மலரது மடியிற் கூட்டி
செல்வமாய் வாழ்ந்திருந்து சீருள்ள இலங்கை விட்டு
வில்லவர் ராமர் பாதம் விரைந்து நான் பணிய வந்தேன்.

— 13 —

வந்தவர் ராமற்குற்ற வாகுள்ள பன்னசாலை
அந்தமாமுகப்பில் நின்று அச்சதனாரை நோக்கி
சிந்தையில் மகிழ்ந்து வந்தேன் தசரதனாகின்ற
மைந்தனே யான் பிழைக்க மலரடி தந்தீடாயே.

— 14 —

மச்சமானவனே போற்றி வரகமானவனே போற்றி
கற்பமானவனே போற்றி கார் முகில் வண்ணோ போற்றி
அச்சதங் போற்றி போற்றி அரவினில் துயில்வாய் போற்றி
பச்சை ஆலிலையின் மேலே பள்ளி கொண்டவனே போற்றி

— 15 —

முரணியம் பரசிராமன் முனையது குலைத்தாய் போற்றி
இரணியன் தன்னை முன்னாள் ஈடழித்தவனே போற்றி
தரணியிற் புகழ் படைத்த தசரதன் மைந்தாய் என்னை
அரவணைத்தாழ்வாய் என்றுன் சேவடி பணிய வந்தேன்

— 16 —

கல்லதைப் பெண்ணதாக்கும் காரணோ போற்றி போற்றி
வில்லதை இரு கூறாக மிதுலையில் ஒடித்தாய் போற்றி
தொல்லுலகுரைத்தாய் போற்றி துளசியை அணிந்தாய் போற்றி
அல்லலை அறுக்க வந்தேன் அரிகளி போற்றி போற்றி

— 17 —

இராவணர்க்கினையதம்பி இராட்சத கும்பகர்ணன்
மூவரில் அடியேன் பொருதோழ் மூர்த்தியே விபூஷணன் நான்
தேவர்கள் தேவகோவே தசரதன் மைந்தாய் எந்தன்
சீவனைக் காப்பாயென்று சேவடி பணியவந்தேன்

— 18 —

வண்டணி துளபத்தாலும் மணிமுடி மகிடத்தாலும்
கண்டனன் கண்ட போதே கண்ணெல்லாம் காட்சி பெற்றேன்
தெண்டிசை அயோத்தி ஆளும் தசரதன் மைந்தா உன்னை
அண்டினேன் எனக்கு வந்த ஆபத்தைத் தீர்த்தீடாயே

— 19 —

இவ்வுரை சொன்ன மாற்றம் இயல்புள்ள செவியிலுற்று
கவ்விய சடையிலுற்ற நகரிகராமன் சொல்வான்
எவ்வுயிராகிலுந்தான் இளைத்தவர் சரணம் வந்தால்
அவ்வுயிர்தன்னைக் காலவெள்ள அஞ்சலி வைண்டாமென்றுன்.

— 20 —

அஞ்சிடவேண்டாமிப்போ அபயமே தந்தேன் யானும்
வஞ்சமேலிட்டு நீயும் விசாரமே அறியவென்று
கஞ்சனைத் செயித்தமாயன் கருணையாய் உரைத்து நன்றாய்
செஞ்சொலால் விபூஷணர்க்குத் தெளிவுறச் செப்பினாரே

— 21 —

கார்த்தேன் நானென்று சொல்லிக் கதிரவன் மகனை நோக்கி
வாய்த்தோர் மந்திகாளே வாலிதன்னினைய கோவே
சாற்றிடக் கேளாயிப்போ சரணமென்றடைந்தோன் தன்னைப்
பார்த்து நீர் அணையுமென்று பாங்குடன் ராமன் சொல்வான்.

சுக்கிரீபன் சுடுமொழி

— 22 —

என்றவன் மொழியைக் கேட்டு இரவி தன் மைந்தனப்போ
வென்றி சேர் இராமருக்கு விழுடன் பணிந்து சொல்வான்
மன்னரால் வணங்கும் பாத மறுமொழியொன்று கேளாய்
நன்றல்ல அவனைச் சேர்தல் அயோத்தி வாழரசர் கோவே

— 23 —

பகைத்தவன் தம்பிதன்னைப் பரிவுடன் சேர்த்துக் கொண்டால்
மிகைத்தினிவேறு தேடவேணுமோ வேந்தர் கோவே
நகைத்திடப் போருரிந்த நானிலத்தரசர் எல்லாம்
முகத்தினில் கதிரை ஒத்த மூர்த்தியே என்று சொல்வான்.

— 24 —

இனியதோ இலட்கமணு கேள் இராவணன் தம்பிக்காக
பேணியே இரங்குவீரால் பிழைத்து நீரடுமையாவீர்
ஆகையால் பொய்யும் குதும் அடைவுடன் குடியிருக்கும்
காணிகண்டவர்கள் நெஞ்சும் கபடதை நம் பொணுதே

இராமரின் அபய விளக்கம்.

— 25 —

உன்னிய சுக்கிரீபன் உரைத்த சொல் கேட்டு மாயன்
பன்னிய பேதைக்கோதும் பண்ணக் கூறலுற்றான்
சொன்னசொல் தவறலாமோ ருரியன் குலத்துளேர்க்கு
மன்னருள் இந்தவார்த்தை மறந்திடாய் என்று செரன்னார்

— 26 —

இலங்கை தன் அரசன் தம்பி இவ்வளிபாடதாக
கலங்கியே வந்து நின்று கார்த்திடுமென்றானாகில்
இலங்கையும் பதியும் மன்னனிவ்வாறுகெனத் தேவர் காண
துலங்கிட மகிடமிப்போது வேண்டி என்று செரன்னார்.

— 27 —

இப்படிச் சரணமாக இராவணன் வந்திட்டாலும்
தப்புகை சொல்லமாட்டேன் சந்திராதித்தர் காண
அப்பொழுதந்த நாளும் அயோத்தியிற் பாதிவிட்டு
செப்பமாய்க் காப்பெனென்றார் தசரதன் புதல்வன் கண்டாய்

— 28 —

இவனை நாம் காத்தோமாகில் ஈனமென்றிப்பிபிபேர
அவனியிற் பட்சி இரண்டும் அடைவுடன் சமான முன்னுள்
புவனமீதிருந்து காத்து புகழ்து பெற்றிருக்கும்
கவமணி பூண்டமார்பா நான் காப்பதரிதோ வென்றார்.

— 29 —

மறுமலராகிலுந்தான் வஞ்சகராகிலுந்தான்
குருமொழியா வேடன் கோவிந்தனாகிலுந்தான்
சரணமே வந்த பேரைத் தரணியிற் காக்காவிட்டால்
இரவிதன் குலத்துளோர்கள் ஈனமென்றியம்புவாரோ

— 30 —

பயமதுதெளியவந்த பேரைப் பாங்கடித் தோட்டு வாரும்
நயந்தெழும் கதிர்க் குலத்தில் நடக்குமோ நடக்காதென்று
புயந்தனில் வலிமை வீரம் புயபெலராமனப்போ
உயந்தெழு புரவி மைந்தன் உளமெலாம்முருகச் சொன்னார்

சுக்கிரீபன் வேண்டுகோள்

— 31 —

சொன்ன பின் ராமர் பாதம் தொழுது சுக்கிரீபன் சொல்வான்
என்னிடம் சிந்தை கூர இயல்புடன் அடியாக்கிப்போ
மன்னனை அயோத்தி ஆளும் வானவர் கோவே இப்போ
பன்னிய கதையை நன்கு பரிவுடன் உரைத்திடிரே

3. கபோத வரலாறுரைத்த காதை

— 32 —

புண்ணிய கதைகட்கெல்லாம் புகழ் பெறு கதையாமென்று
வண்மையாய் மகிழ்ந்து கேட்கில் வாலிதன் பதமளிக்கும்
பண்ணிய பாவமெல்லாம் பற்றற ஓடுமென்று
எண்ணிய சுக்கிரிவற் கியல்புடன் உரைக்கலுற்றார்

— 33 —

வாகான வைஞ்ந்தத்து வழிதனக்கருகே நல்ல
பூலோகமொன்றுண்டங்கே புகழ் பெறு வானமெட்டும்
ஏகமாய் அண்டமாகி இமகிரி யென்னவேதான்
ஆகமுடி நடுங்குகின்ற அரிதான அருவமண்டங்கே

வனத்தழகு

— 34 —

சந்தனம் மயில் வீழாவும் செண்பகம் கழுகு தேங்கு
கொந்தலார் காவு நெல்லி கிளாஞ்சியும் கோங்குபுன்னை
இந்தவாறருகிலுள்ள இயல்புள்ள மரங்களெல்லாம்
அந்தமாவனத்தில் மீறி அசோகமாகிநிறைந்திருக்கும்

— 35 —

அவ்வனத்தன்னில் வாழும் அடைவுடன் கரடி வேங்கை
கவ்விய நாய் பன்றி சிங்கம் கடம்பயும் காமதேனும்
நவ்விய கவுரிமானும் நரிகளும் புள்ளிமானும்
செவ்வியான மந்தி செகத்துள்ள தெல்லாமுண்டு

— 36 —

மதியொடு சக்கரவாளமே மருவுநல் கூகையாந்தை
பதியில் வாழ் அடிகில் சிட்டு பண்புள்ள நாவுணத்தி
துதிபெறு கருடன் வீறு துலங்கு ராசாளியான
அதிசயங் காணுன் கோழி அளகு சேர் வலியானுண்டு

— 37 —

கடியதோர்வனத்தில் பட்சி கண்டபேரண்டம் அன்னம்
கொடிகளும் காச்சி நாரை கோகுலங் கொக்கு வக்கான்
திடமிகு பருந்து காகம் செய்ய செம் போத்து அன்றில்
நடம்பயில் மயில் காடை நற்புற வனிச்சை கிள்ளை

— 38 —

விழுசை சேர் கொண்டலாத்தி வீறுள்ள பொன்னுன் சேட்டை
கொஞ்சிய மொழியதுள்ள குருவி கவுதாரி வண்டு
மஞ்சள் போல் நிறமதுள்ள வாசுள்ள குருவி வெளவால்
நெஞ்சுளமடியானுள்ள நீர்க்காக முதலாயுண்டு

கபோதமிரன்டின் காதல் வாழ்க்கை

— 39 —

இந்த நல் வனத்திலேதான் இயல்புடனேகநாளாம்
அந்த மாயானும் பெண்ணும் அழகுள்ள கபோதம் வாழ்ந்து
புந்தியில் மனமகிழ்ந்து புரந்தரன் வாழ்வு போல
விந்தையாய்க் கூடுகட்டி வீறுடன் இருக்கும் நாளிலே

— 40 —

மிகுதி சேரகத்திலுள்ள மெல்லியதிரளாய் உண்டும்
அவர்கள் தன் செல்வமெல்லாம் தழைத்ததோர் வாழ்வை எண்ணி
சொகுதிசேர் முகத்துக்கொப்பு சோமனுமீடதல்ல
பகுதியாச் சேடனாலும் பகர்ந்தது முடியாதென்றார்.

— 41 —

அன்னமும் நடையும் கஞ்சமலர் கள் போல் முடியுமிக்க
தன்னது வளைய தொக்கும் முதுகு புத்தகம்பிறங்கால்
மின்னிய மேகம்போல விளிகளும் கொண்டைக் கொப்பாம்
சின்னதோரிடையுமங்குல் செப்பிடில் அரவுக் கொப்பாம்

— 42 —

வில்லு நேர் புருவமொக்கும் மேருவைத் தனங்கள் ஒக்கும்
முல்லை நேர் பற்களொக்கும் முருக்கிதழ் இதரமொக்கும்
கல்லையும் உருக்கி விக்கும் காபனை அடிமை கொள்ளும்
வல்லமை மிக்க பெண்கள் வாகுள்ளோர் திரளாய் உண்டு

வனத்திடை வாழ்ந்த வனராசன்.

— 43 —

மாதர்கள் திரளாயுண்டு மற்றுமோர் வேடனுண்டும்
(பாதவே வலையும் நாயும் பொறி விசை சிக்கமுண்டும்
பாதகம் பண்ணி நித்தம் காட்டில் வாழ் மிருகமெல்லாம்
ஆதரவாகத் தின்னும் அப்பதி வேடன் வாழ்ந்தான்.

— 44 —

அப்பதி வேடற்கெல்லாம் அரசனும் சமானனென்போன்
கொப்பென நடந்து கானில் கொடியதோர் வேட்டை வந்தான்
தப்பிய மிருகமெல்லாம் சடக்கெனவெருண்டு போக
ஒப்புடன் திரும்பி வந்தான் உயர்ந்திடு துயரத்தோடே

— 45 —

மெள்ளவே சமானன் தானும் மிருகமேகாண இலாமல்
புள்ளின முண்டோவென்று போதலே பார்த்துக் கொண்டு
தண்ணியின் விடாயினாலும் சலிப்பிலே மிகவும் நொந்து
உள்ளமே உருகி வேடன் உயர் மரம் கீழிருந்தான்

குறி தவறிய கபோதங்கள்.

— 46 —

நின்றதோர் வேளை தன்னில் நிலைமையாக் கபோதம் இரண்டும்
சென்றது வனத்தில் மேய்ந்து தெளிவுற நீர் குடித்து
குன்றுகள் மரங்கள் தாண்டிக் கூடுதன்னருகே கொப்பில்
நன்றென வந்திருக்க நலமுடன் வேடன் கண்டான்

— 47 —

வில்லிலே நாளை ஏற்றி வீறுடன் அம்பைப் பூட்டி
கல்லிலும் செடியில் ஒட்டிக்கன செடி மறைவு கொண்டு
மல்லெனும் புயத்திலேற்றி வாங்கியே விட்டபோது
செல்லவே பட்ச ரெண்டும் திசைகெட்டுப் பறந்தப்போ

— 48 —

அப்பொழுதந்த வேடன் ஆரெண்ணைத் துயரமாகி
செப்பமாய் அம்புதன்னை தெளிவுற எடுத்துப் பார்த்து
தப்பியே போச்சுதென்று தான் மிக எண்ணி வேடன்
எப்படியாகிலுந்தான் இரண்டையும் கொல்வேன் என்றான்.

வேடனின் வெஞ்சினம்.

— 49 —

கொன்று நான் தின்னாவிட்டால் கொடும்பசியாறமாட்டேன்
நன்றுநன்றன்னம் தண்ணீர் நானினித் தின்னெனென்று
சென்றவன் மனையிற் போகத் தினகரன் மலையடைந்தான்
தூண்டிருளுலகில் செல்லத் துட்டனும் மனையிற் சென்றான்

— 50 —

வீட்டினில் வந்து மெள்ள வில்லதைத் தரையிற்போட்டு
வாடிய முகத்தனாகி வாயுடன் பல் வறண்டு
நீட்டிய கையுங் காலும் நிலத்தினில் திடனாப் போட்டு
காட்டினில் வாழும் வேடன் கனக்கவே துயரமுற்றான்

— 51 —

கையினால் வயிறுதன்னைக் கடுகவே பிசைந்து கொண்டு
ஐயய்யோ பட்சி ரெண்டும் எங்கெங்கே அகன்றோடிற்றோ
பையனைய இவ்வுலகம் விட்டுப் பாதாள உலகத்தன்னில்
உய்யவே ஒழித்திட்டாலும் ஒடியே பிடிப்பேன் என்றான்.

— 52 —

என்னவே சபதம் கூறி எழிலுடன் பாசை சொல்வான்
மின்னலுமிடையாளந்த வேடுவன் தேவி வந்து
புண்ணிய கணவன் தன்னைப் புகழ்ந்தவன் முகத்தை நோக்கி
அன்னமே அருந்துதற்கு அருளுடன் எழுவி ரென்றான்.

— 53 —

அரிவையும் உரைத்ததின் பின் அடவியில் ஏகியேதான்
கருதிய கபோதம் ரெண்டும் கையினால் பிடித்து வந்து
உருகியே கறி சமைத்து உளமது மகிழவேதான்
பருகுவேன் அன்னமென்று பாசையும் கூறினானே.

— 54 —

காட்டினில் பட்சிக்காக கணவனே பகியுமுண்டோ
நாட்டினில் அரிதோபட்சி என் நாயகா என்று கூறி
தாட்டிமையான வேடன் தன் மனையானைச் சேற
வீட்டினில் பயந்து போனால் மெல்லினேர் இடையினுள்ளே

— 55 —

தன்னதுபாயின் மீதே சரணமே பண்ணி நிற்பான்
கண்ணது மூடான் சற்றும் காரணச் சிவனே என்பான்
என்றுதான் விடியுமிப்போ இராவது பகலதாக
அன்னவன் துயரந் தீர்க்க ஆதித்தன் உதயமானான்.

கண்ணி வைத்தான் வேடன்.

— 56 —

சூரியன் உதயமான சோதியைக் கண்டு வேடன்
பாரிய வான்கள் கண்ணி பரிவுடன் எடுத்துக்கொண்டு
சீரிய கடைவில்லம்பு சேர்த்திடும் தூணி கொண்டு
காரினிற் கரிய வேடன் கடுகவே வனத்தில் வந்தான்

— 57 —

வனத்தினில் புகுந்து மெல்ல வாழ்மரங்கீழே வந்து
சினத்தவன் மரத்திலேறிச் செய்யதோர் கூட்டைப்பார்த்து
கனத்ததோர் கண்ணியெல்லாம் கடுகவே மரத்தில் வைத்து
புனக் குறவேடன் பின்னும் பூமியில் இறங் கிவிட்டான்.

4. வேடன்கையடு காதை

— 58 —

நின்றவன் குலதெய்வத்தை நினைந்தவன் பட்சிரெண்டும்
இன்றெனக் ககப்பட்டால் இலங்கிய பெலியும் பாட்டும்
நன்றென இறைச்சி சுட்டு நான் படைத்திருவேனென்று
வென்றிய வேடனேற்க விலகியே மறைவுகொண்டான்.

— 59 —

எங்கது போச்சோ இப்போ ஏனோதான் வரவுங் காணேன்
அங்கேதான் ஒருவன் கையில் அகப்பட்டு மாண்டு போச்சோ
தங்கிய கூட்டைத்தேடித் தான் வரவில்லை என்று
பொங்கு ஆண்பட்சிபோலே பொட்டென அழைப்பதானான்

— 60 —

அழைத்திட்டார் தலைவரென்று ஆனந்தமாய்ப் பெண்கபோதம்
பிழைத்திடும் புத்தியால் பிரிந்து நான் இங்கு வந்தேன்
உழைத்தவர் அழைக்கிறாரென்றேடியே வந்து மெள்ள
தழைத்திடும் கொப்பிலேறித் தன்னுடைக் கூட்டில் பூரும்.

— 61 —

பூந்திடுகளுத்தில் கண்ணி போதவே பட்சிகொண்டு
சேர்ந்துடல் மெலிந்து கூட்டைச் சுற்றியே பார்த்துச் சொல்லும்
காந்தனே எந்தன் மீது கவிவெல்லாம் குறைந்து போச்சோ
யோர்ந்துதான் என்குமுத்தைப் பிடித்திடல் தர்மமாமோ

பேடையின் பேதமை.

— 62 —

நேசமாய் அழைத்தீரென்று நிமிசத்தில் ஓடி வந்தேன்
பேசிடா திருக்கலாமோ என் பிராணனே பிராணநாதா
காசினி தன்னில் யானும் கலங்கியே அறிவழிந்தேன்
வாசிய கோபந்தன்னை மறந்திடும் மகுண நாதா

— 63 —

பிணங்கியே நீயிருந்தால் பேதை யென்றெனக்குத் தீர்ந்தாய்
அணங்குமா அரசே யெந்தன் அப்பனே ஆயதோன்றும்
உணர்ந்திடும் பெண்கபோதம் ஒளித்திடும் செடியின் கீழே
குணங்கெடும் வேடன் நிற்கும் குறிப்பதைக் கண்டதங்கே

— 64 —

கள்ளமாய் அவன் இழைத்த கடுங்குரல் தன்னைக் கேட்டு
வள்ளலென் பிராண நாதர் வந்தனைத் திட்டாரென்று
உள்ளமே உருகி நானும் ஓடியே வந்தேனின்கே
புள்ளினம் கொல்ல வந்த புலயனன்றறிவிலேனே.

— 65 —

பஞ்சமா பாதகன் தான் படுகொலை செய்யும் வேடன்
வஞ்சனை அறிந்திடாமல் மன்னனைஉன்னைநொந்தேன்
நஞ்சணி ஈசராலும் நாரணன் பிரமனாலும்
மிஞ்சிய விதி வசத்தை வீறுடன் விளக்கொண்ணுதே

— 66 —

எண்ணித்தான் பெண்கபோதம் இருந்திடும் வேளை தன்னில்
துண்ணிய வேடன் கண்டு துணுக்கென மரத்திலேறி
உண்ணிய செட்டைரெண்டும் ஓடித்தவன கையில் சிக்க
கண்ணியில் போட்டுக் கொண்டு தருவினில் இறங்கலுற்றான்

வேடன் கண்டஞ்சிய மழை

— 67 —

கடல்தனில் நீரை உண்டு சார் நிறமாக மேகம்
படபடவென்றிடித்துப் பளபளவென்றே மின்னி
இடமின்றி இரண்டு மூண்டு எலுமிச்சங்காய்கள் போலே
கொடுமழை அவனிதன்னில் கோரமாய்ச் சிரித்தங்கே

— 68 —

கொள்ளிமாமலையினாலும் குளிர்த்திடும் கூதலாலும்
உள்ளமே நடுக்கெடுத்து ஒங்கியே புவியில் வீழ்ந்து
புள்ளிய வயிறு தன்னில் புக்கென இடித்து வஞ்சி
தள்ளியே புவியில் வீழ்ந்து சடுதியில் மூச்சை ஆனன்

— 69 —

அப்பொழுதடவி தன்னில் இருந்த ஆண்கபோதம்போ
செப்பமாய்த் தேவிதன்னைத் திடமுடனினத்துக் கொண்டு
இப்பொழு தெங்கேபோச்சோ எனைப்பிரிந்தென்றே என்ணி
கொப்பெனவிசாரமாகக் கூவியே அழைக்கும்போ.

ஆண் கபோதம் ஓரற்றி அலைதல்

— 70 —

அழைத்து நான் வருந்தயிப்போ அரிவையே எங்கு போனாய்
குழைக்குள் ஒழித்திட்டாயோ குறையேதன்றறிகிலேனே
தழைத்தது மிகவேமீறித் தரணியிற் பயிர்களெல்லாம்
மழைக்கது வாறுபோல் வஞ்சியே மறக்கொற்றே

— 71 —

புயமது புரளவாங்கிப் புனக்குற வேடன் எய்யப்
பயமதாய் ஓடும் போது பாவையே யாகிலுந்தன்
நயமதாய் உற்றுப் பார்த்து நலமில்லா வேடன் கண்டு
உயர்வுற வாங்கினானே ஒன்றுமே அறிகிலேனே.

— 72 —

கூவியே அழைக்கப்பேதாய் கோபமோ எந்தன் மீது
ஆவியாலுடல் மெலிந்து கடலது துரும்புபோலே
காவியக் கண்ணினுளே கயல்விழி அன்ன மாதே
பாவினான் செய்த குற்றம் பாவையே பொறுக்கொணாதோ

— 73 —

உன்னையே விட்டு நானும் ஒரு பொழுதிருந்ததில்லை
என்னை நீ விட்டுச் சற்றும் ஒரு பொழுதிருந்ததில்லை
பொன்னின் நேராகினுளே பூவையே எனைக்காணாமல்
உன்னியே உயிர் விட்டாயோ வஞ்சியே அறிகிலேனே

— 74 —

கந்தமா மலரினானே கமலமென் கண்ணினுளே
விந்தைசேர் புள்ளுக்கெல்லாம் வித்தாரமான புள்ளே.
கந்தர மிகுதியான தோகையே சிறப்பினுளே
புந்தியில் தருமசிந்தை போற்றிடும் புள்ளினுளே

— 75 —

கன்னியே காதல் தங்கும் களஞ்சியமான தேனே
பன்னியே உனை அழைத்துப் பாவையே மெலிந்து நொந்தேன்
இன்னது குற்றமென்று என்னிடம் அருகிளிப்போ
முன்னிலே வந்திடாயோ மோகமே தவிக்கிறேனே:

பாடபேதம்:- 1. கொப்பினில் தாவியங்கே 69:4. 2. பொன்மலர்
நேராகினுளே 73:3. 3. என்னதான் குற்றமென்று 75:3.

— 76 —

தோகைகாள் குருவினங்காள் தும்பிகாள் சோரபுட்காள்
கூகைகாள் காடைகளே கொக்கினம் குருவிகாளே
காகமே ஆந்தைகளே காட்டில் வாழ்பட்சிகாளே
மோகவாருதியே யெங்கள் பிறவியைக்கண்டு நீரே

— 77 —

என்றுதான் நொந்து சோகம் எய்தியே காட்டிலுள்ள
குன்றுகள் மரங்கள் முன்னால் கூடியே சுகித்திருந்த
மன்றுகள் புலிகள்தோறும் வரிசையாய்த் தேடிப்பார்த்து
குண்டுளி நத்தி நத்திக் கூவியே பார்த்துச் சொல்லும்

— 78 —

அலைந் துலகெல்லாந் தேடி அலைந்துள்ளமுருகிவாடி
நிலைத்திடும் கண்ணின் முன்பே நிற்பது போல யாரும்
மலைத்தினிது உற்றுப்பார்க்கில் மறைவது போலே யாரும்
கனத்ததோர் மாயமேதோ கண்டு நான் அறிகிலேனே

— 79 —

இருவரும் உயிருமொன்றாய் இடைவிடாதிருந்த பேதை
பிரிவினை கண்டாயன்றோ பிரமனே எங்கள் வாழ்வு
கருதியே உந்தன் கண்ணில் கயடனே உருட்டும்வாறே
அரிகரியென்றே நொந்து அகம்மிகப் புலம்பிச் சொல்லும்

— 80 —

வனத்தினில் கனிகள் உண்டு மடுதனில் நீர் குடித்து
தனக்குள்ளே வீடுகட்டி தாபரமாக நித்தம்
வினைப்பாவம் செய்திடாத வீறுள்ள பட்சி வாழ்வு
கனத்ததோர் மாயமேதோ கண்டு நானறிகிலேனே .

— 81 —

பைய்யவோர் கூட்டைப்பார்த்து பரதவித்தேது சொல்லும்
அய்யய்யேச இந்நிரசாலமெனும் வித்தைதானே
தையலைத் தலத்தில் தானே சங்கரா என்ன மாயம்
தெய்வமே செய்யும் சூதோ செப்பிடும் விந்தைதானே

பெண் கபோதம் தேற்றுதல்

— 82 —

அந்த ஓர் கொப்பிலேறி ஆனெனும் கபோதமற்ற
நொந்திடும்வாறு கண்டு நோக்கியே பெண் கபோதம்
முந்தியான் செய்த பாவம் முறைமையால் வேடன் கையில்
வந்து நானாவி வீட்டேன் மனாளனே அஞ்சிடாதே

பாடபேதம்:- 1. குன்றினில் நத்தி 77:3. 2. போலே நிற்பாய்
78:2. 3. தையலைக் காணான் என்கே தவியாகத் தவிகின்றானே 81:3
4. அந்தமாம் கொப்பிலேறி 82:1. Digitized by Noolaham Foundation.
www.noolaham.org

— 83 —

மெய்யது மறந்து சோகம் எய்தியே மரத்தின் கீழே
பையவே விழுந்து லாத்திரதிவித்தேது சொல்லும்
அய்யய்யோ அணங்கே இப்போஆகிய கருமேமேதான்
மெய்யவர் குளவினானே முற்றியிர் விடுவேனென்றும்

— 84 —

எப்போதும் போலே யானும் இவ்விடந்தேடி வந்தேன்
செப்பமாய்க் கண்ணி வைத்து சீரிலா வேடன் தானும்
கொப்பெனப் பிடித்துச் செட்டை சூலைந்திடப் பிடித்திழுத்து
தப்பறகாறெனென்னைச் சித்திரவதை செய்திட்டானே

— 85 —

சர்ப்பனை செய்யும் வேடன் தருவினையிழந்தவாறே
கொப்பென் மேகம் வந்து கொடுமழை பொழிந்த கூதல்
அப்புறம் போகமாட்டான் அவனியிலடித்து மோத
இப்புகி தன்னில் வீழ்ந்து இளைத்தவன மூர்ச்சையானான்

— 86 —

என்று பெண்கபோதம் சொல்ல ஏந்திழைக்கிறவன் சொல்வான்
நன்றினை உன்னைவிட்டு நான் இனிதிருக்க மாட்டேன்
சென்று நீயிருக்குமந்தச் சிறகதை கடிந்துவிட்டால்
இன்று தானினிதாய் மெல்ல என்னிடம் வருகலாமோ

— 87 —

மெய்யென்று நம்பிவாழும் விதி வசத்தன்மையாலும்
தெய்வமே வேறு செய்தால் செய்திடும் வகைதானுண்டோ
அய்யனே உந்தன் பின்னே தொடர்ந்து நான் வரவும் மாட்டேன்
என் அய்யனே செட்டையில்லை ஆற்று நாயகனே கேளீர்

— 88 —

மாதர்கள் மெத்தவுண்டு மகிதலந் தன்னில் கூடி
நீதியாய் வாழுமென்னை நினைத்திடத் தர்மமல்ல
சூதகப்படியேயல்லால் துடைத்திடவொண்ணாதென்றே
வேதனையாகச் சொல்லும் மிக்க பெண் கபோதந்தானே

— 89 —

அதிதிகள் தன் பொசிப்பை ஆறுநூறுகவேதான்
தொகுதியாய்க் கொடுத்திட்டாயே தெய்வமே உந்தன் கோயில்
மிகுதியாய் நிறைந்ததோதான் வெற்றியுமொன்றுதான்
திருதிரு வென்றேயேறும் தீயென வைத்திடாயே

— 90 —

மனைவி இல்லாத வீடும் மன்னர் இல்லாத நாடும்
தனமில்லாத ரிவைமாதும் சங்கரனில்லாத தேவர்
தினகரனில்லா வானம் சிலம்பொலியில்லா ராகம்
கனகமில்லாதான் சொல்லும் காவலில்லாத மாதும்

மனை மங்கலச் சிறப்பு.

— 91 —

பொழுதில்லாப் பகலும் சந்திரன் தோற்றி டா இரவு தானும்
மாதில்லாப் புலமை சற்றும் மதியில்லாப் படிப்புத் தானும்
காதில்லான் கேட்கும் சீதம் கண்ணில்லான் பார்க்கும் மடல்
தாதில்லா மலரும் வாறும் தனதிரமில்லாத வீணை

— 92 —

ஆனையில்லாத வெம்போர் அப்புயமில்லாத பொய்கை
தானையில்லாத தேரும் சுருதியில்லாத ராகம்
மோகனமில்லாத நூல்கள் முகர்யில்லாத கோயில்
மானெனும் விளியாளில்லா மனையது பாழதாமே

— 93 —

இடையனார் இருந்த கோபமிருந்திடு உலகு தன்னில்
கபாடனாயுலகில் இப்போ கண்விளித்திருக்கு முன்னே
உலகது இரு கூறுக உயிரது விடுவதாக
திடமது செய்து கொள்வன் தேவனே என்றதப்போ

5. அத்தி யேண் காலை.

— 94 —

ஏற்ற சொல் கேட்டு வாடி எழிலுடன் பெண் கபோதம்
மற்றறிந்த பட்சி வேந்தே மதியுள்ள அரசே கேளாய்
குற்றியே என் பொருட்டாக கொடுத்துயர் கொள்ளவேண்டாம்
இன்று நீயெனே மறந்து துயர் நீக்கும் பிராணனாதா

— 95 —

தெரிவயர் பாதத்தோடும் சீருள்ள சீர்பாதத் தூணின்
பெருமையாப் பெற்றதுண்டோ பேதையென் பிராணனாதா
அருமையோ உனக்கு மாதர் அவனியிற் பட்சிக்கேறே
கருமமித்துயரை மாறாய் என் கணவனே வருந்திடாயே

— 96 —

தேவரீர் பாதம் சேர்வை சேர்ந்திடிற் பேசீர் இப்போ
பாவிதான் செய்த பாவம் பாவையற் கல்லால் மாறும்
மேவியே ஒருவர் பங்கு வீழுமோ வீழாதென்ன
ஆவியை நொந்து சீறி ஆனெனும் கபோதம் சொல்லும்

— 97 —

பிறக்கிற உயிர்கட்கெல்லாம் பெரியதோருலகத்தன்னில்
இறக்கிற காலம் வந்தால யாவரும் தவிர்க்கொணுது
பறக்கிற பட்சிக்கிந்தப் பாவமே இவரைக் காக்கில்
திறக்குமோ சொர்க்கவாசல் தேவரும் ஆளுவாரோ

அபயம் என்பதின் அர்த்தம்.

— 98 —

நலமதாய் அவனைக்காக்கில் நாயகா நீதமில்லை
சலமதாய் கொல்வோமென்றால் தரியாது பாவமிப்போ
ஞலமல்லான் செய்த குற்றம் ஞுணமுள்ளோர் பொறுப்பாராகில்
உலகினில் வாழ்ந்து நன்றும் உம்பர் தம் பதியுண்டாமே

— 99 —

தர்மமே துணை நமக்கு தாரணிதன்னில் மன்னு
கர்மமே எண்ணவேண்டாம் கருதிய மனதிலிப்போ
தர்மமே சத்தியத்தை திறமென நம்புவாரே
நன்மையே விளையுமெந்தன் நாயகா என்று சொல்லும்

— 100 —

சொல்லிய வார்த்தை கேட்டு சோர்வுடன் ஆண்கபோதம்
மெல்லியன் தன்னைப் பார்த்து வீறுடன் ஏது சொல்லும்
வல்லதோர் அறிவு ஞானம் உண்மையும் உனக்கேயல்லால்
புல்லியர் மாதர்க்குண்டோ புத்திநல் விகாரந்தானே.

— 101 —

வையகந்தன்னில் சற்றே மறந்திடாக் கோபமாகும்
கையினில் அரிய வேடன் கரந்தனில் கட்டிக்கொண்டு
தையவன் தன்னில் சிந்தை தன்னிலே மறப்பாடுனப்போ
அய்யனே இவரைக் கொண்டால் அருநர கெய்துவோமே

— 102 —

பாதகன் தன்னைக் காக்க பயந்து நீவல்லைக் கண்டாய்
குதகமான வேடன் துர்ச்சனன் தன்னைக் கொல்வேன்
மாதெனும் பெண்கபோதம் மனதிலில் கிருபை கூர்ந்து
நீதியாய் ஒரு சொற்சேனும் நிகர் கதி வேந்தே என்னும்.

— 103 —

முந்திய பகைவன் தன்னை முயலுடன் காத்தபேரை
இந்திரனுலகுதன்னில் இமையவர் சேர்ப்பார் கண்டாய்
புத்தியிற் கோபம் வேண்டாம் புண்ணிய நாதா முன்னாள்
மந்திகள் மனிதன் தன்னை மனமுடன் காத்ததையா

— 104 —

அக்கதை தன்னைச் சற்றே அடியென்றான் அறியச்சொல்வேன்
இக் கதை தன்னைக் கேளீர் எழில் பெறுநீதியுள்ள
தக்க நற்கதைகட்கெல்லாம் தர்மமாம் கதையிதென்று
மிக்க நன் கணவருக்கு வீறுடன் சொல்லுமப்போ.

பாடவேதம்:- 1. எந்தன் ஐயனே என்றங்கலாய்த்து 63-2. 2. கொள்
ளொனா மலையினுலும்

6. மந்தி அய்யம்ந்த காதை கொடுவாயும் வேடனும்.

— 105 —

மலைகிரியென்றென்றுண்டு மலையினில் மருந்துச்சாதி
பல பல வகைகளுண்டு பட்சிகள் மிகவுமுண்டு
குலவிய விலங்கினங்கள் கோடி கோடிகளாய் உண்டு
நலமுள்ள வனத்தில் வேடன் நாடியே ஆட வந்தான்

— 106 —

வந்தவன் வனத்தில் போந்து வாழ்ந்திடும் பட்சி எல்லாம்
முந்நியவிடங்கள் எல்லாம் முயன்றவன் தேடிப்பார்த்து
சந்தனச் சோலை தோறும் சடக்கெனத் திரிந்துலைந்து
சொந்தமாய்த் தேடிப் பார்த்து சோர்ந்தவன் ஏது சொல்வான்

— 107 —

மிக்கதோர் பட்சிதானே மிருகத்தினிவ் வுளிப்பே
சிக்கியே எந்தன் கையில் செம்மை யானென்று சொல்லி
தக்க நற்கனிகளெல்லாம் தானருந்திக்கொண்டு
மிகுவே புலிதானென்று நேர்வர வேடன் கண்டான்

— 108 —

கண்டவன் தடுக்கிட்டேங்கிக் கடும்புலி தனக்குச்சிக்கி
கொண்டேன் நான் என்று சொல்லிக் குறைவில்லாப் பயத்தினாலே
விண்டவன் ஓடக்கூண்டு வீறுடன் புலி தொடர்ந்து
தண்டையை அசைத்துக் கொண்டு தான் மிக ஆர்ப்பரிக்கும்

— 109 —

நில்லடா எந்தன் முன்னே எங்கே ஒளிக்கின்றாய் நீ
செல்லடா இந்திரலோகம் சென்று நீ ஒளித்திட்டாலும்
கொல்லிடாதுன்னையிப்போ குறித்து நான் விடுவேன் என்றே
சொல்லடா எனவே வேடன் துயரமே எய்தி நின்றான்

— 110 —

ஓடியே மரத்தின்கீழே உற்றவன் அடங்கிச் சென்று
வாடியே அங்கே பார்த்து மந்திகள் இருக்கக் கண்டு
கோடி நந்தருமமுண்டு குரங்கினுக்கரசே உன்னை
நாடியே வந்தேனிப்போ நலமுடன் காத்திடாயே.

— 111 —

காத்திடர் புலியின் கையில் கடுக நானிறந்திடாமல்
சேர்த்திடர் என்னையுங்கள் திருவடி தன்னிலென்று
வளர்த்தையைக் கேட்டு அந்த மந்தியார் மனமிரங்கி
பார்த்தவர் வாலை நெருங்கி அடிக்கிக்கொண்டார்.

மனிதனைக் காத்த மந்தி

— 112 —

புலியது ஓடி வந்து போந்தவன் மரத்தைப் பார்த்து
வலியதோர் பயத்தினாலே வானரந்தன்னை நோக்கி
கலியுடன் காட்டில் யானும் கலந்து சஞ்சரிக்க வேண்டும்
மௌலிசேர் லேடன் தன்னை மகிழ்ந்து நீர் தள்ளுமென்றார்

— 113 —

மிக அவன் தன்னைக் கார்க்கில் வீழவே தள்ளிக் கையால்
தகைவறப் பிடித்துத் தின்று தண்ணீரைக் குடித்துப் போறேன்
வகை கெடச் சொல்லி நீங்கள் மந்திகாள் தள்ளி விட்டால்
பகையது இல்லையிப்போ பாரினில் சொல்லுவேனே.

— 114 —

கொல்லுவேனென்று சொல்லிக் கொடும்புலி சபதம் கூறி
மல்லது பொருவார் பேரலே மரத்தடி இருக்கும்போது
தொல்லுலகந்தனில் அந்தக் குரங்குமே அகன்றிடாமல்
வல்லவன் பரிதி தானும் மறைந்து மேற்கடலடைந்தான்

— 115 —

சங்கரன் குமரன் வேலன் தணியும் மாமலையில் வாழும்
செங்கைவார் அரசன் பாதம் தரிசிப்பார் செல்வம் போல
மங்கையர் மனது போல் மைந்தர்கள் சிந்தை போல
கங்குலே வந்ததப்போ காகினி உலகுதன்னில்

— 116 —

அந்த ஓர் சமயந்தன்னில் அம்மரந்தன்னில் வாழும்
மந்திகாள் இவனைப் பார்த்து மனமகிழ்ந்தேது சொல்லும்
சிந்தனைப்படவே வேண்டாம் தேர்ந்திடா வேடர் சென்று
புந்தியில் கிருபை கூர்ந்து புத்திகள் உரைக்குமங்கே

— 117 —

போதவே உரைக்கக் கேட்டு புலக்குல வேடன் சொல்வான்
வாதையால் கொல்ல வந்த வனப்புலி பாதை தீர்த்த
தாடையும் பெற்றெடுத்த தாயுமே நீங்களெல்லாம்
மேதினி தனக்கு இப்போ வேறெனக்குறவுமுண்டோ

— 118 —

என்றுமின் வேடன் தானும் இலங்கு வானத்தை நோக்கி
ஒன்றியேயோரமாக ஓதிய நீதி போல
துன்றிய பயந்தீர்த்தோர்க்கு தொல்லுலகத்தினிலிப்போ
அன்னமே இட்ட பேர்க்கும் அடைவுடன் தர்மந்தானே.

அன்னத்திற்கென் செய்வோம்

— 119 —

நன்னிலந்தன்னிலிப்போ நவின்றிடும் தாமமென்னில்
அன்னமேயல்லால் வேறு ஆக்கமாந் தருமமில்லை
வன்னியே பத்துமாப்போல் வயிறுதான் பத்துதிப்போ
என்னுடை பசியைத்தீர்க்கில் இந்திரன் பதமுண்டாமே

— 120 —

குனிதரு வேடன் சொல்லக் குரங்குகள் ஏது சொல்லும்
மனிதருக் கன்னமல்லாமல் மந்திகள் தனக்குமுண்டோ
கனியது புசித்தினிது காட்டில் வாழ்கவிக்குலத்தை
இனியதோர் அன்னங்கேட்டால் எங்களுக்குண்டோ சொல்வாய்

— 121 —

வைக்கமிழ் மலடி தன்னை மைந்தனைப் பெறு நீயென்றால்
கொக்கிடை மரங்கினித்துக் கூடை தாவென்றாய் போலும்
மிக்கவே அன்னங்கேட்டால் எங்கெங்கே போவோம் நாங்கள்
பக்கவுன் பசியைத் தீராப் பாவத்துக்குள்ளாளானோமே

— 122 —

என ஒலித்திடவே கேட்டு இலங்குபெண் மந்தி சொல்லும்
கனதுயர் உன் சுருத்தில் கானகந் தன்னிலேகி
மனதுடன் கனிகள் கொண்டு வந்தனித்திடுவோமென்று
வினவியே நவிலலுற்றான் விரிதலை வேடனப்போ

மிருகத்துள் உள்ள மனுஷத் தன்மை.

— 123 —

அன்னவை மந்தி சொல்ல அழிவில்லா வேடன் சொல்வான்
தின்றிடும் கவிக்குலமே இப்போ திருமோ பசிதானிப்போ
என்னிடபசிக்குமிப்போ அன்னமே இல்லாதாகில்
மன்னு மாங்கிஷமேயாகில் வயிறுதான் குளிருமென்றான்

— 124 —

அங்கவன் மொழியைக் கேட்டு அறிவுள்ள பெண்குரங்கு
பொங்கு நற் கணவன் தன்னைப் போதவே பார்த்துச் சொல்லும்
இங்கிரு சற்று நேரம் இறைச்சி நான் கொண்டு வாறேன்
சங்கையை எண்ண வேண்டாம் சடுதியில் அனுப்பிடரே

— 125 —

புகன்றிடு மொழியைக் கேட்டு புருஷ வானரமேது சொல்லும்
இரவினிலேகியே தான் எங்கே தான் தசையுண்டென்ன
பகலொரு கிரி செத்துப் பண்புடன் இருக்கக் கண்டேன்
இயலுடன் எடுத்து வந்தேன் இறைவனே என்று ஏகும்

— 126 —

ஏகியே பூதமைந்து இயல்புடன் ஒருமித்தால் போல
வாகுடன் வயிற்றில் கட்டி வந்திடும் பிள்ளை தன்னை
தேகமோடமதிதிக்கொண்டு தன்மகள் தன்னக்கையால்
பூக மந்திரியேயென்று உச்சியை மோந்து கொள்ளும்.

தன்னையே விரும்புந்தளித்த கவிக்கன்னி.

— 127 —

மைந்தனை சையாலமத்தி மற்றொரு கையால் பொத்தி
கந்தரங்களு கொடித்துகடகவே உரித்து கொண்டு
அந்தவோர் மரத்திலேறி அறிவுடன் அவனுக்கீய
சந்தோசமாகச் சதையதைத் தின்று சொல்வான்,

— 128 —

உற்றதோர் பசிகளெல்லாம் ஓடியே தீர்ந்ததிதுப்போ
நித்திரை வருகுதிப்போ நிலத்தினில் வீழாவண்ணம்
பத்தியாக்காகுமென்று பருங்குந்து தன்னில் சாய்த்து
சுத்தியே வாலினாலே குழவர்க்கட்டினாரே.

புலியின் வேண்டுகோள்.

— 129 —

கட்டியே இருபுறமும் காத்திருக்கவே புலியுமோதும்
நட்டனயாகக் கவியுடன் நகை புரிந்தேது சொல்லும்
துட்டணன் தனக்குச் செய்கருமந் தொல்லுலகில் வினையேயாகும்
நெட்டேந் தன்னைக்காக்க நீதியல்ல நீர் தள்ளிடரே.

— 130 —

பாம்புக்குத் தேனை வார்த்து பார்தனில் வைத்தாற்போல
தீங்குற்று கொலை செய் வேடன் செய்தியை அறியமாட்டீர்
வீம்புக்கு இவனைக் காத்துமேதினி தன்னில் நீங்கள்
சாம்புவன் தனை நினைத்து சத்தியம் சொல்லுகின்றேன்.

— 131 —

சொன்ன சொற் கேட்டுமய் போதுவங்கிய மந்தி சொல்லும்
மன்னியபுலியைப் பார்த்து பகர்ந்தொரு வார்தை சொல்லும்
இன்னிலம் அடைக்கலத்தை இனி விடோமெங்களாவி
தன்னையே விடுவதல்லால் தலைக்கு மேல் விளியுமுண்டோ

— 132 —

தலைக்கு மேல் விளியுமுண்டோ என்று நீர் உரைத்திருப்போ
வலைக்குள்ளே சிக்கிக் கொண்டு கிடக்கின்றகயல்கள் போலே
இலக்குள்ள பஞ்சபாதகன் இவ்வனந் தன்னில் வாமும்
துலங்குமாமிருகமெல்லாம் துயரமெய்திச் செய்திருப்பான்.

— 133 —

கொள்ளியால் தலை சொறிந்த கொள்கை போலாவின் வீட்டில் உள்ளோதான் எரியை வைத்து உகந்துடன் கூடினாப் போல் கள்ளமாய் வேடனைக் காப்பது நீதியல்ல தள்ளிடர் கீழே வீழத் தாட்சி நீ யெண்ணவேண்டாம்.

— 134 —

குடியது இருந்த வீட்டில் கொள்ளியை வைத்துக்கொண்டு மடிவது போல நீங்கள் மடியவே நினைத்துக்கொண்டீர் கடியதோர் வனத்தினுள்ளே கானக மிருகமெல்லாம் மடியவே வேண்டாமிப்போர் மந்திகாள் தள்ளிடரே.

— 135 —

மிஞ்சிய புலியுரைக்க வீறுள்ள வானரங்கள். அஞ்சினோர் தொழுதோர் நித்த மலறியே மனை புகுந்தே தஞ்சமென் றடைந்த பேரை தாகரகத்துவந் துஞ்சிடக் கொல்வதிப்போ தோசமாமென்று சொல்லும்.

— 136 —

தருமமாமறைகள் தன்னைத் தாமது கார்க்க நீதி கருமமாய் இவனைக் காக்கில் கவிக்குலங்காளே தீது பெருமைதான் அல்ல கண்டாய் பின்னரும் கருமங் கரணம் வருவது சொன்னேனிப்போ வானரங்களே தள்ளீர்.

7. கொடு வேடன் காதை.

— 137 —

படுகொலை செய்திட்டாலும் பகர்வது இல்லை கண்டாய் விடாமது உண்டகண்டன் விமலனார் சாட்சியாக திடமுடன் இரை நீ வேறு தேடிச்சென்றிடு புலியேயென்ன அடைவுடன் மந்திக்கங்கே அப்புலி ஓர் கதையைச் சொல்லும்.

தவித்ததோர் வேடன்.

— 138 —

மந்திரகிரியென்றென்றுண்டு வளையவே அடவியுண்டு அந்த மாவனத்தில் வேடனங்கு தான் வேட்டை வந்தான் முந்திய மிருகம் பட்சி மூயன்றவர்க்ககப்படாமல் கிந்தையே நொந்து தண்ணீர் தேடியேயிடறுகின்றான்

— 139 —

தண்ணீரைக் கண்டிடாமல் தவித்தவன் உதடுறெண்டும் ஒன்றோடொன்று ஒட்டி நாவும் உலர்ந்து பல் வறண்டு துண்ணெனக் கானகத்தில் துயரமாய் அங்கவன் தான் கண்ணுமே இருட்டிக்குகொண்டு கவனமில்லாமல் புலியில் வீழ்தான்

— 140 —

அந்தவோர் வனத்திலேகி அருஞ்சுனை நீர்க் குடித்து
மந்திகள் வரும் வழியில் மாவிடன் கிடக்கக் கண்டு
சிந்தையில் ஒரு குரங்கு செய்தியாம் அறிவோமென்று
பந்தமாயொன்றுக்கொன்று பகர்ந்து வானரங்களேகும்

வந்தன மந்திகள்

— 141 —

ஏகியதேதோவென்று இரங்கியோர் குரங்குவந்து
வாகுடன் வேடன் முன்னே வந்து வானரமே நிற்க
யோகமாய் எழுந்து பார்த்து திருத்தமாயவர் மேல் வீழ்
தாகமே தெளிந்து வேடன் தான் மெள்ள விழித்துப்பார்த்தான்

— 142 —

பார்த்தவன் தன்னை நோக்கிப் பரிவுடன் கேட்டு மந்தி
வேர்த்துடல் நொந்து வாடி வீழ்ந்திடும் கருமமென்ன
குத்திரமென்று கேட்கக் குரங்குகட்கரசே கேளீர்
காட்டினில் நொந்தேன் தண்ணீர் காணாமலென்று சொன்னான்

— 143 —

நொந்துதான் வேடன் சொல்ல நோக்கியேதான் மந்தி சொல்லும்
அந்த ஓர் மலையின் கீழே அடவரை தன்னில் நல்ல
சுந்தரச் சுனையொன்றுண்டு துரிதமாய் ஓடி நீயும்
சிந்தையிற் களைதீரத் தீர்த்தமே குடித்திடாயே

வேடன் படு துயர்

— 144 —

சாகிற பிணத்தைப் பார்த்து தலைச்சுமை எடு நீ என்று
வாகுடன் போகச்சொன்னீர் மந்திகட்கரசே கேளாய்
ஆகுமோ எங்கள் நோவு அருமையும்றியமாட்டீர்
வேகுதே நெஞ்செனக்கு மெய்யது சோர்வுற்றேனே

— 145 —

காலது போகச் சற்றே கலங்கியே தவறுதையோ
சாலவே எனதுள்ளம் தள்ளாடி வருகுதிப்போ
சேரவே புத்தியென்று செப்பிடீர் கடுகவென்ன
வாலது கொடுத்துக் கையில் மந்தியங்கேது சொல்லும்

— 146 —

வாலது பிடித்துக்கொண்டு வாரும் நீர் எந்தன் பின்னே
கோலமாய் வேடனாரும் குரங்கு தன் வால்பிடித்து
மெல்லவே நடந்து சேர்ந்துகளைதன்னைக் காட்டி
சால நீர் பருகுமென்னே

— 147 —

உடுத்த நற்களை நீரிப்போ உற்று நான் குடிக்க மாட்டேன்.
கருத்துடன் கூட்டி வந்தால் கையினில் பிடித்துக்கொண்டு
வருத்தமாய் குடிப்பேனென்ன வானரம் வந்து நிற்க
திருத்தமாய் வேடனாகும் தீர்த்தமே குடித்திட்டானே.

— 148 —

குடித்தவன் ஏப்பமிட்டு குரங்கினைக்கையால்பற்றி
பிடித்துத்தான் புலியில் தன்னிப் பெலத்துடன் கடித்தொடித்து
கடுத்துடன் குரங்கு தானும் கையிலே தூக்கிச் சென்று
துருத்தியில் நிறையுமென்று சுற்றத்தார்க்கீவதானான்.

— 149 —

அப்படிக் கொடுத்த வேடன் அவன்தன்னைக் காத்திடாயே
மெய்ப்புடன் இவனைக்காக்கில்வினரவுடன் அவன் தான்கொல்வான்
தப்பல்ல எந்தன் சொல்லு சதிசெய்யும் வேடனாரை
ஒப்புடன் எந்தன் முன்னே உகத்து நீதந்தருளுமென்றான்

8. முஷிக காதை.

— 150 —

என்னவே புலியுரைக்க ஏற்ற வானரங்கள் கேட்டு
முன்னவோர் சுனையில் ரெண்டு முறுவலாம் எலிகள் வீழ
அன்னவைசெய்தண்மத்தால் அடைவுடன் பிழைத்த காதை
என்னவே புலிக்குரைத்து ஏற்றதோர் கதையைச்சொல்லும்

மழையின் கொடுமை.

— 151 —

ஏற்றமாம்புலியே கேளாய் இக்கதை தன்னையிப்போ
வாய்த்ததோர் உலகுதன்னில் மதரகிரியொன்றுண்டு
தோற்றிய கிரியின் மேகம் சொரிந்தது மழைதானப்போ
பேர்த்தது கல்லும், மண்ணும் பிளந்து கொண்டாராய் ஒடும்

— 152 —

ஆறு நீர் கரையின் மீது ஆணும் நற்பெண்ணுமாக
மீறியே நெடிது நானாய் மேவியே எலியிரண்டும்
ஆறு நீர் கோடை காலம் அடை மழை பொழியவேதான்
பீறியே பிளந்து கொண்டு பெருக்கமாயோடும் வெள்ளம்!

— 153 —

ஒடியே கரை புரண்டு உகமாக வாறபோது
நடியே எலியிரண்டும் நயத்துடன் வித்தை ஏறி
பேடெனும் எலிதான் சொல்லும் பேருலகத்தன்னிலிப்போ
கூடுவாருண்டோவென்று குதிர்பிடிநுரைப்பதாகும்,

— 154 —

உரைத்தபின் கரை புரண்டு ஓடு நீர் பெருகுமாற்றால்
கரை அருகிலிருந்து பாத்துக் காதலி என்று சொல்ல
துரையெனு மாறுதன்னில் தூணிடை தகயவேதான்
திரை கடல் ஓடும் நீரில் திரிபுரமாக வீழும்

எலிகளின் புனல் வீணையாட்டு.

— 155 —

விழுந்தது புரண்டு கொண்டு மெத்தவே சுழியில் வந்து
அளுந்தியே தண்ணீர் மெத்த அங்கமே நிரம்ப உண்டு
எழுந்திருந்தையோவென்று இளைத்துமே குளித்து நீரில்
தெளிந்திடும் உலகில் செய்த தீவினைப்பயனோவென்னும்

— 156 —

முன்னாளில் யான் செய்த வினை முடிந்தது வேயல்லாது
பின்னாளில் தலைவிதிதான் பார்மீதில் இவ்வளவோ
என்னாலே வந்தவினை உண்டோதான் தாரணியிப்போ
என்னா விக் கையோ இடரது தேடிக்கொண்டேனென்னும்

— 157 —

அப்படித் துயரமாகி ஆண் எலிபடவே கண்டு
மெய்ப்புடன் தேவியான பெண்ணெலி சோகமூற்று
சொற்படி கேட்டிடாமல் துயரமாய் விழுந்திட்டாய் நீ
தற்பறை வந்ததென்று தலையிலே அறைந்துகொள்ளும்

— 158 —

கலையது நெகிழா வண்ணம் காத்தெனக்குதவி செய்த
தலைவனா? பிரிந்து போனார் தண்ணீரில் விழுந்திப்போது
நிலைதளர்த்தனாகொண்டு நின்றிடும் வேளை தன்னில்
குலவிய யானையொன்று கூடி நீர் அருந்தக் காணும்

யானையிடம் எலியின் மன்னாட்டு.

— 159 —

என்னிட கணவனிப்போ இறந்துதான் போனார் நீரில்
மன்னனே யானைக்கெல்லாம் வாரணத்தரசேயென்று
தன்னிடை இடும்பினாலே சவுரியம் பேசிக்கொண்டு
இன்னது செய்வேனென்று இருந்தவர் மாட்டிக்கொண்டார்

— 160 —

கொஞ்சமாம் புத்தியாலே என் கொளுந்தனன் மதியில்லாமல்
வஞ்சினான் மகிழ்வேனென்று வாய்மதம் பேசிக்கொண்டு
மிஞ்சிய ஆறு தன்னில் விரைந்தவர் பெரிதுபோனார்
தஞ்மாய்ப் பணிந்தேனிப்போ என தலைனைக் காத்திடரே

காத்தது கரி மீண்டது எலி

— 160 —

அந்த நன்மொழியைக் கேட்டு யானையுமுறுவல் செய்து
வந்துதான் அந்த நீரில் வாரியே தும்பிக்கையால்
அந்தமாயெடுத்து வைத்து ஆணெனுமெலியை விட்டு
நொந்திடுமெலியைப் பார்த்து நோக்கியே யேது சொல்லும்

— 161 —

பித்தர்கள் குணங்கள் தன்னைப் பெரிது நூல் செய்வாரென்றும்
புத்தியால் நினைத்தாலோ நீ புரசனமொன்றுமில்லை
தப்புவதறிந்து முன்னே சவுரியம் செய்ய வேண்டும்
உற்றதோர் எலி கட்டேறே உறுப்பிலாக் கவையே செய்தாய்

— 162 —

வெளியிலே விட்டபோது வீறுடனுதறிக்கொண்டு
களிறதைப் பார்த்துமப்போ காந்தனமெலியே சொல்லும்
தெளிதரு நீரில் யானும் செத்திடாப்படியேயென்னை
வளமுடன் காத்திட்டிரே மதகரிக்கரசேயென்றான்

— 163 —

என்றுரை சொல்லிப் பின்னு இதுமுள்ள கரியைப்பார்த்து
மாண்டிட இடருனக்கு வந்தேயாகிலப்போ
தாண்டவராணைச் சொன்னேன் சத்தியமாக நீயும்
ஊன்றியே நினை நீரென்னை உதவிகள் செய்வேனென்று

பெரியவரே இச்சிறியேன் உதவுவேன்

— 164 —

எண்ணவே எலியுரைக்க ஏற்றதோர் யானை தானும்
பின்னையொருதவி யென்ன பேசினீர் உன்னுலாமோ
சின்னதோர் சிவனென்று சித்தத்தில் எண்ணவேண்டாம்
அன்னவை உதவி செய்யுமென்ன அப்புறம் போகலுற்றார்

— 165 —

அந்த ஓர் சமயந்தன்னில் அவ்விடம் வேட்டைக்காரன்
வந்து தானாகத் தண்ணீர் வஞ்சனை மிகவும் பண்ண
பந்தமாக்குளி சமைத்து பாங்குடன் இரவு தன்னில்
விந்தையாய் மனைக்கேயேகி விடிந்து வருவோமென்றார்

— 167 —

பையவே யானை வந்து படுகுளி தன்னில் வீழ்ந்து
ஐயையோ நாமுமிப்போ அகப்பட்டோமென்று எண்ணி
வையகந்தன்னில் வாழும் மானிடரென் செய்தாரோ
தையலே என்ன செய்தான் சாதிதாரன் உற்ற தப்போ

மதக்கரிக்கு உதவிய எலி.

— 168 —

தர்மவாதியே வீறு தந்திகட்கரசே கேளாய்
நன்மையே செய்திருந்தால் நமக்கிது வருமேயாகில்
திண்மையாய் அனுபவிப்பார் தேவ நீர் தப்பச் சொன்னீர்
இம்மையாயரசே யிப்போ எலியை நீ நினைத்திடாயே.

— 169 —

நினைத்திடுமென்றபோது நினைத்திடும் களிறுமங்கே
அனைத்துலகதனிலுள்ள அந்தலோரெலிகட்கெல்லாம்
மனத்துடன் அனுப்பி வாகுடன் கூட்டிக் கொண்டு
கனத்துடன் குழியைத் தூர்த்துக் களிறதைக் கரையிலேற்றும்.

— 170 —

களிறு தன் துயரம் நீக்கி கருணை சேரெலிகள் தம்மை
பரிவுடன் சந்தோசித்து பாரிலிப்படியே நீர்தான்
ஒருவருமில்லை நீங்கள் உயிரினைக் காத்திட்டிரே
தடமுடனேகுமென்று செப்பியே களிறுமேகும்.

— 171 —

தேட்டமாம் புலியே கேளாய் செகத்தினிலுள்ள பேர்கள்
நாட்டினில சிறந்திருந்தால் நலந்தரும்பழுதுமில்லை
வாட்டமே செய்வாரென்று வானரமுரைக்க அப்போ
ஈட்டியே வேடன்தானும் இயல்புடன் விளித்துப்பார்தான்.

சஞ்சலமிக்கவன் மனிதன்

— 172 —

ஒன்றொளி மந்திகள்தான் ஒரு சாமம் நித்திரை செய்ய
பண்ணுவீரென்ன மெள்ளப் பாதகவேடன் சொல்வான்
திண்ணமதாக நித்திரை செய்யவே சம்மதித்து
வண்ணமாய் அவன் மடிக்குள் மந்திகள் படுத்துக்கொள்ளும்.

— 173 —

மந்திகள் துயிலக்கண்டு வாகுடன் புலியுரைக்கும்
சந்தேகமெண்ண வேண்டாம் சதிடயுனேகுமுடா
சிந்தனையெண்ண வேண்டாம் திடமுடன் குரங்குதன்னை
சொந்தமாய்க் கீழே விழத் துண்ணெனத் தள்ளிடரே.

— 174 —

280613

தள்ளுநீர் கழுத்தொடித்து சாரலில் நீர் குடித்து
உள்ளமே களித்துப்போறேன் உன்னை உன்னைக் கொல்லேன்
வள்ளலே நம்பமாட்டேன் வார்த்தை நீர் சொன்னீரானால்
களளமாய்ப் புனியில் வீழ அகந்தனில் தள்ளுவேன்

— 175 —

பேசிய வார்த்தை கேட்டுப் பெரும்புலி ஏது சொல்லும்
காசினி தன்னில் மாதர் கருத்துடன் யாசிக்கும் போது
வாசலில் தோசியென்று வந்தவர்க் கன்னம் ஈயார்
நாசமடைகின்ற நரகத்தில் புகுவேனென்றும்.

— 176 —

என்னவே நம்பி வேடன் இலங்குவானரங்கள் தம்மை
தன்னிலே பிடித்துத்தள்ள மரத்தினில் கொப்பைப்பற்றி
முன்னிய மந்திரெண்டும் முறுவலாய் வந்து நிற்க
நன்னெறியில்லா வேடன் நடுங்கியே பயமதானான் .

9. வஞ்சக நெஞ்சக் காதை.

— 177 —

பயமது வேண்டாமென்று பரிவுடன் மார்பில் தட்டி
நயமது உரைத்து வேடன் நடுங்கியே தவிக்கக்கண்டு
தயவதாய்க் காத்தீர் தருவினில் மந்திகாளே தாமம்
கயடருக்குண்டோவென்று கடும்புலி உரையதாகும்

— 178 —

கடும்புலியுரைக்கக் கேட்டு கருணை வானரங்கள் தாமும்
கொடுத்துற்ற புலியே கேளாய் கொடுமையாய் தள்ளவில்லை
சுடமது அறியவென்று சீருள்ள வேடன் தானும்
தொடர்ந்தவன் தள்ளிவிட்டான் தோற்றமாய்க்கொப்பின் கிழே

— 179 —

இப்படியாகத்தானே இருந்திடும் வேளைதன்னில்
செப்பமாய்த் தரணியாளும் செங்கண்மாலரசன் தானும்
ஒப்புடன் தொல் வல்லோர்க்கு உலகினில் வாழுமாப் போல்
துப்பரவாகத்தானே சூரியன் விளங்க வந்தான்.

— 180 —

கதிரவனுதயமாகக் காலையில் எழுந்து மன்னன்
சதுரங்க சேனை சூழ சாலவே வந்தான்
முருகவிழ அவன் புகுந்து முரககள் ஆர்ப்பரிக்க
அதிரவே புலி பயந்து அலறியே ஓடுமப்போ.

— 181 —

புலியடவாறு போச்சே பூமியிற்றானுமிப்போ
தலியுறு மனதததாகி நவீன்றியே வேண்டாமிப்போ
கலியுறமேனி நின்றாய் கலங்கியே இருந்து பெற்ற
மெலியுறு வேடனாரும் விளங்கிட நினைந்ததுரோகம்.

— 182 —

போமெனக் கவிகள் சொல்ல பொறிவில்லா வேடன் சொல்வான்
ஓமனவெண்ணுதென்றே ஓடியே விட்டிடாமல்
ஆமெனக் காத்திட்டிரே அடைக்கலம் நெகிழா வண்ணம்
நீமனந்தன்னில் கோபம் வைத்திடாயொரு சொற்கேளும்

— 183 —

மறையவே புலிதான் காட்டில் வழமையாய் ஒளிந்திருந்து
தரையிலே இறங்கக் கண்டுதான் மிக வருவதாகில்
விரைவுள்ள வரவு பார்த்து இருக்கிறதறிகிலேனே
பொறிவுடன் தனித்திப்போது போக நானஞ்சிலேனே

— 184 —

அஞ்சிலேனென்று சொன்ன அறிவுள்ள கதையைக் கேட்டு
நெஞ்சமேயுருகி நின்று நிலத்தினிலிறங்குமென்ன
வஞ்சக வேடன் தன்னை வனத்திலிலணைத்துக்கொண்டு
மஞ்சியே முன்னும் பின்னும் வீறுடன் வந்து சொல்லும்

அஞ்சேல் நீ செல்க வேட!

— 185 —

வையகம் புலியில்லாமல் வளையவே சுற்றிப் பார்த்து
வெய்ய வானரங்களைப்போ வேடனைப் பார்த்துச் சொல்லும்
செய்யனே யாருமக்கு சேந்தேயாகுமென்றன்
கண்ணதைத் துடைத்துக் கொண்டு கடுகியேயழுவதானான்

— 186 —

கருதியே யழுதபேர்து காத்தவானரங்களேது சொல்லும்
மருவவே சிவனும் நாமும் அநேக நாள் கூடினாப்போல
பொருமியேயழுவதானான் வேடனுமாகையாலே
இந் நிலந்தனிலப்போ இவன் எனை நெஞ்சக்காற்றானும்

— 187 —

என்று வானரங்கள் நின்று இசைவுடன் மகிழ்ந்து சொல்லும்
சென்று தானமுத ஏது செப்பிடுமென்று கேட்க
மண்டல வேடனாரும் வானரந்தன்னை நோக்கி
இன்று நானுரைப்பேன் கேளாய் இசைந்து நானமுத செய்தி

எனக்கு மட்டுமா என் குடும்பத்திற்கும்

— 188 —

இயல்வதாய்க் கேட்டும் கவி இரண்டையும் நோக்கி வேடன்
வகைகெடப் புலியினாலே வந்தடை பட்டிருந்தேன்
பசியதாய் எனது பெண்டிர் பாலரும் பசித்திருப்பர்
தசையது கொண்டு போகத் தானினியொன்றும் காணேன்.

— 189 —

ஆகையாலேலாதென்ன அதர்க்கவர் ஏது சொல்வார்
வாகுடன் என்னைக் கொண்டு மாங்கிஷம் கொடுபோவென்ன
தோகையாமகதியப்போ துரிதமாய் வேடன் கையில்
சாக நானிருக்க யெந்தன் தலைவனூற்றக்க நன்றே.

விருந்தோம்பும் பண்பு

— 190 —

இப்படி நீ நானென்று இயல்புடன் வேடன் சொல்வான்
ஒப்புடன் ஒன்றைக் கொண்டு உகந்து நான் கொடுப்பேனிப்போ
எப்படித் தசைதான் போதும் என்னிடமனைக்கே என்ன
அப்போது குரங்கிரண்டும் அங்கமே அவனுக்குக்கீழும்.

— 191 —

என்னவே குரங்கிரண்டும் அங்கமே ஈந்தவாரே
தன்னுடை கையினாலே தாட்டிக வேடன் தானும்
மன்னிய காலை வாரி மண்ணின் மேலறைந்து மோதி
துண்ணியதலையைப்பற்றித் துரிதமாய்த் திருகினே

புலியும் அஞ்சும் புலையன்

— 192 —

உரித்தவன் தோலைப் போட்டு ஊர் வழி செல்லும்போது
மறித்து நான் கொல்வேனென்று வனப்புலி குறிப்பாய் பார்த்து
சிரித்தவன் தன்னைக் கண்டு சிவசிவா இவனைப் பார்க்கில்
பலித்திடும் பாவமெல்லாம் பயந்து தானோடுங் காளில்

மந்திகள் பெற்ற சுவர்க்கம்

— 193 —

அந்த நற்சமயந் தன்னில் அமரர்களாகவப்போ
சிந்தையில் மகிழ்ந்து புஸ்பந்திரளாய் அவர் மேலிட்டு
துந்துமிதாரை சின்னம் முளங்கியே யார்ப்பரித்து
மந்திகட்குவிமானம் மகா தேவர் பவிலனுற்றார்.

— 194 —

தூதுவரோடு வந்த துலங்கு வானரங்கள் தன்னை
சோதியாப்போமான சொர்க்கத்தில் சேருமென்ன
நீதிசேர் மந்தி ரெண்டும் நிர்மலர் சொரூபமாகி
மேதினிதன்னை விட்டு விமானத்தில் ஏறிக் கொண்டார்

— 195 —

தங்கமாமேருக்கொத்த தரணியில் வாழுகின்ற
செங்கை வாளரசன் பாதம் தரிசிப்பார் செல்வம் போல
ம்ங்கையும் மணாளனும் வாகுற்ற மந்திரெண்டும்
பொங்கு நேர் துருவாபரணம் அணுலகடைந்ததப்போ.

— 196 —

இப்படித் தன்மம் பெற்று இறைவனார் பதங்கள் சேர
ஒப்புடன் பிராணநேசர் உர்பர் தன் பதமுண்டாமே
தப்பல்ல பட்சிக்கேறே தயவுடன் எந்தன் கோவே
செப்பமாய் முத்தியுண்டு செயலுடன் இவனைக் காப்பீர்

10. வேலுக்குதவு காதை.

— 197 —

என்னவே பெண் கபோதம் இயல்புடனுரைக்கக் கேட்டு
தன்னுள்ளே உருகிபந்தந் தமவதை மெச்சிக்கொண்டு
நன்னிலந் தன்னிலந்த நன்மை தேர் அறிவுமுள்ள
கன்னியர் க்குண்டோவென்று கபோதமுரைப்பதாகும்

— 198 —

விடுப்பமறயிந்த வேடன் மெய்யுயிர் போகுதென்று
நெருப்பது எடுத்து வந்து நேருடன் போட்டுக் காச்சி
செருக்குடனினவன் பிழைக்கச் செய்ய வேணுமென்று
தருக்குடனான் கபோதம் தானது ஏஹமப்போ

— 199 —

ஏகியே அம்மரத்தில் இயல்புடனினு பார்க்க
வாகுடன் காடு தன்னில் வன்னிதானெரியக் கண்டு
அகமுமோ மகிழ்ந்து வாயில் அன்புடன் கொள்ளி தன்னை
வேகமாய் எடுத்து வந்து வேடனுக்கருகே வைக்கும்

— 200 —

அருகினில் வைத்துமங்கே அடைவுடன் சுள்ளி தர்ப்பை
பரிவுடனெடுத்து வந்து பாங்குடன் அனலை மூட்டி
வெருவியே செட்டை தன்னால் விரித்தது விரியப்போ
எரிந்திடவன்னி மூட்டி இரவி தன்மையாகமாற்றி

மயக்கம் தீர்ந்த வேடன்.

— 201 —

வன்னியேயெரிந்ததப்போ வனக்குற வேடனக்கு
நன்னயமாயுலர்ந்து நடுக்கமும் தீர்ந்ததப்போ
தன்னியே ஏகும் போது தான்வனந்தரத்தெழுந்து
சென்னியை எடுத்துப்பார்த்துத் திசையது நாலுங்கண்டான்.

— 202 —

மனுவிய புட்கட்கேறே மேதினிதன்னிலிம்போ
கொஞ்ச மாம்புத்தியிலே கொடுமைகள் செப்புகின்ற
பஞ்சமாபுதகன் தான் பாவத்திற்குள்ளே பட்டு
துஞ்சியேகிடந்த என்னதனுயரமாய்க் காத்திட்டிரே.

— 203 —

போற்றியே பலவுஞ் சொல்லிப் புட்களை ஏறப்பார்த்து
நேத்திரராக வண்ணம் நேர்ப்படாப்பிடியினுலே
வாய்த்ததோர் பசியினுலே வயிறுதான் பற்றுதிப்போ
பார்க்கவிக் கருமமாகப் பண்பது செய்குவீரே

— 204 —

எனமொழிந்திடவே கேட்டு இயல்புடன் புட்கள் சொல்லும்
வனமதில் கூடுகட்டி வன்மையாகக் கனிகள் தின்று
தினமது காலமாகப் புசித்திடுமுயிர்களுக்கு
மனமகிழ் அன்னமுண்டோ மானிடர் தனக்கேயல்லால்

— 205 —

அன்னமே தின்று மெள்ள அறிவுமே வருந்துகிறீர்
என்னுடைய பசிக்குமிப்போ இயல்புடன் தசையேயாகில்
இன்னிலந் தன்னிலிப்போ இயல்புடன் தசைதந்தோர்க்கு
பொன்னுலகடைந்து வாழ்வார் புகழுடன் புகழுண்டாமே

எனே வீருந்திடு எனும் பெண் கபோதம்

— 206 —

பேடெனும் பெண் கபோதம் புநசனைப் பார்த்துச் சொல்லும்
செட்டையுமில்லையென்னை சில்லறை வேடனுக்கு
மட்டில்லாப் பசி தணிக்க வாசுடன் தசையை ஈந்தால்
தட்டினையாகத் தேவர் நன்னுவர் சிவலோகந்தான்

— 207 —

தேவியாரிறக்கலாமோ செய்வது தர்மமல்ல
பூவையைக் கொல்லவொண்ணா பூதலத்தில் பாவமென்று
மேவியே தீயிலிப்போ வேடனுக்கிரை நானென்று
ஆவியைத் துணிந்து விழும் ஆணெனும் கபோதந்தானே.

முந்திக் கொண்டது ஆண் கபோதம்.

— 208 —

அப்பொழுதந்த வேடன் அறவுமே அழுவார் போல
மெய்ப்படியில்லா வேடன் மிகவுமே உரக்கக் கூவி
ஒப்புடன் எனக்குத்தானே உதவினீரெனவுரைக்க
தப்பறத் தசையுருக்கி தருமமேயுண்டாயுமென்றே.

— 209 —

தசையது வேணுமென்று தாட்சிகையல்லா லுந்தன்
இசை தருகணவன் தன்னை இறந்திடச் சொன்னதுண்டோ
விசையினுலோடி வந்து வீழ்ந்தது நெருப்பினுட்குள்
பசையவே தசை தூனுண்டேமா புகியது தீருமோ தான்

— 210 —

திருமோ யசி தானென்று சேத்திடத் தசையினுலே
நீரதுக்கென்ன செய்வீர் நிகரில்லா உலகுதன்னில்
சீருடன் பிழையுமென்று சிறந்திடும் வேடன் தானும்
சீருடன் பெடுத்துச் சிக்கதையறுத்து விட்டான்.

நாயகனிறந்த பின்பு இருந்தென்ன?

— 211 —

விட்ட போதரிவையான விளங்கிய பெண்கபோதம்
நட்டனையாகயெந்தன் நாயகனிறந்த பின்பு
விட்டுயிர் இருப்பதில்லை வேடனலுக்கிரை நானென்று
திட்டெனப்பிரண்டு வீளும் தீயினில் பெண் கபோதம்.

— 212 —

அண்டர்கள் அதிசயித்து அடைவுடன் வந்து பார்த்து
பண்டையிலாருமில்லை பார்த்ததுமில்லை, நாங்கள்
கண்டதுமில்லையென்று கனகவே மெச்சிவானோர்
விண்டனர் புட்பமாரி விட்டனர் பட்சி மேலே

11. கருத்தெடுத்துரைத்த காதை.

— 213 —

வேதமோர் வாறோர் மெச்சி மெத்தவே சந்தோசித்து
தூதுவர் தமையழைத்து துணுக்கென விமானமேற்றி
பூதலத் தன்னிலிப்போ புண்ணிய புட்கள் தன்னை
தீதற வளைத்து வாருமென்னவே செப்பலுற்றார்.

— 214 —

செப்பவே தூதர் தாமும் சீக்கிரமாக வந்து
தப்பில்லாத் தர்மம் செய் சற்குணபட்சிகள் தன்னை
புட்பமாம் தேகிலேற்றி போந்திடர் கயிலைக்கென்ன
அப்பனே கேளுமென்று அன்புடன் புட்கள் சொல்லும்

— 215 —

பறக்கிற புட்கள் செரல்லும் பார்தனில் சேர்ந்து பெற்ற
சிறப்புடன் வாழ்ந்து கொண்டோம் செப்பிடருலகுதன்னில்
வெறிப்புள்ள வேடனாலே விளங்கிய எங்கள் தர்மம்.
குறிப்புடன் வேடன் வந்தால் கொப்பென வருகுவோமே.

— 216 —

அந்த நன் மொழியைக் கேட்டு அச்சமாய்த் தூதர்
சுந்தரப் புட்கள் தன்னைச் சோர்வுடன் பார்த்துச் சொல்வார்
நித்தனை பொய்யும் சூதும் நினைத்திடும் வேடன் தன்னை
இந்திர விமானமேற்ற இசையுமோ புட்களானே.

— 117 —

பாதகம் பலவுஞ் செய்த படுகொலை வேடன் தன்னை
தாக்கமாயிம் தூதர்தானுமே கட்டி வந்து
கரமது பாசத்தாலே கடுமெனக்கட்டிக் கொடு போயந்த
நரகினில் வீழ்வதல்லால் நற்கதியவர்க்குமுண்டோ.

— 118 —

ஏது நீர் மொழிந்திட்டாலும் எங்களுக்கிதமேயல்ல
போதவே எங்களுக்கு புகழது செய்வானென்று
திதவன் செய்ததில்லை தேவலோகந் தனக்கு
தூதரே அவனில்லாமல சொந்தமே வாரோமென்னும்

— 119 —

தேவர்தன் தூதரோடிச் சிவனுடை சபையிற் சொல்ல
முவரும் சந்தோஷித்து முறுவலரேது சொல்வார்
பூவுலகதனிலேபிப புட்களே வரும்படிக்கு
யாவர்தான் வந்திட்டாலும் அழைத்துமே வாருமென்றார்

— 220 —

சங்கரனருளிப்பாடச் சமானனே வாருமென்ன
எங்கள் தன் சுற்றத்தார்களின்கிரேளுக தன்னில்
இங்கிதமாக வந்தால் யாவரும் வருவோமென்ன
அங்கவர் மொழியைக் கேட்டு அமரரும் சம்மதித்தார்

— 221 —

உன்னிய புட்கள் வேடன் உயிருநல்விமானமேற்றி
கன்னியர் நடனமாடக் கந்திரு வானர் பாட
துன்னுமத் தளமுளங்கத் துந்துயியார்ப்பரிக்க
சின்னமுங்காளமுகச் சிவனுட் பதவி சேர்ந்தார்.

புலையனும் பெற்றான் சுவர்க்கம்.

— 222 —

செங்கை வாரரசன் முன்னான் செஞ்க்கியே அசுரர் தம்மை
அங்களித்தமாகக்கெல்லாம் அவர் பதிவளித்தார் போல
பொங்குமா வேடனாரும் புட்கள் தன் பொருட்டினாலே
சங்கரன் பதமடைந்தார் சதாசிவன் தூதரப்போ.

நாற்பயனிதுவாம்.

— 223 —

சுக்கிரீபன் தனக்கு துலங்கியே உரை செய்கின்ற
இக்கதை தன்னையிப்போ இயல்புடன் கேட்ட பேரும்
இப்புவி தன்னிலுள்ளோர் இயல்பதாய் உரைத்த பேரும்
சிக்கெனக் காத்தபேரும் சிவபதி சேருவாரே

— 224 —

தேவர்களரசே பேறு செகத்துள்ள பேருக்கெல்லாம்
மூவர்கள் செவிக்கொள்ளுதல் முறைமையை செவிக்குவந்த
நாவினாலடியேனும்மை நவின் றிடமாட்டுவேனோ
மாவெனும் புயந்தானுந்தன் மவிமையை அறியார் வல்லோர்

இராமனின் கூற்று.

— 225 —

அந்தவோர் சமயத்தன்னின் அழகுள்ள ராமன் சொல்வான்
சிந்தனை மகிழ்ந்து இப்போ தினகரன் மைந்தர்க்கீயும்
விந்தை வானரங்கள் தம்பி விபிடனன் தலையனைத்து
வந்திடுமென்று சொல்லி வாகுடன் இராமன் சொல்வார்

— 226 —

இங்கிவை சொன்னமஹ்றம் இயல்புடன் கேட்டு நீசே
செங்கதிர் மைந்தனப்போ செயலுடனெழுந்திருந்து
பொங்கு மாதவனைப் போற்றி புகழ்ந்துதான் வந்து நின்று
இங்குள்ள ராமனேனான் ஏறேனென்று சொன்னான்.

— 227 —

இன்னமை ராமன் சொல்ல இசை தன் மைந்தனுந்தான்
மன்னிய விபிடனன் பால் வந்து தானனைத்துக்கொண்டு
நன்னிலம் புகழும் ராமர் நாயகனடியில் செல்ல
உன்னியே அடிபெறுக்கு உன்பாதமருளுவீரே.

விபிடனா நீயுமொரு தம்பி

— 228 —

அடியினை தன்னில் வீழ்ந்த அரக்கனை ராமன் பற்றி
முடியினைப் பிடித்தெடுத்து முன் மாரியும் மனத்துணிந்து
படியினால் வலக்கையிந்து பரதர் சத்துருக்கர்
நெடியமசால் தம்பியோடு நீயொரு தம்பியென்றார்.

வாழ்த்தும் மரபு

— 229 —

என்று மிக்கதை தன்னை எழுதினோர், படித்தோர், கேட்டோர்
மண்டலம் புகழ் நாளும் மகவு பெற்றிருந்து வாழ்ந்தே
தென்றிசை உலகுதன்னில் சிருள்ள இராமர் தன்னால்
அந்தமாமகையில் அறிவுடன் வாழ்வார்தாமே

— முற்றும் —

தமிழ் வாழ்க.

பாடவேதம்.

பாட்டு வரி

பாடபேதம்.

119	3	மின்னல் விழ் தருவைப் போல்
122	1	என ஒதிடவே
126	3	தன் கையாலே
127	2	அந்தரங்கமாக
130	4	சம்புவை
131	1	தனக்குமோர் விதியுமுண்டோ
140	3	நெருங்கின வானரங்கள்
143	2	ஆத்திதன் நிழலில்
148	2	அடித்துக் கொன்று
152	4	பெருகியே ஓடும் வெள்ளம்
156	4	என்னாவி சோருதையோ
160	3	விழுந்தவர் மூச்சையானார்
160(a)	3	ஆணவம் கொண்டு சோர்ந்த
162	3	செத்திடாதுத வி செய்து
164	1	என்னவே
165	1	மனைக்குச் சென்று மீண்டுநாம்
168	2	நமக்குக்கேடு வருகுமேதான்
170	3	உயிரினைக் காத்த தெய்வம்
174	4	தள்ளுநீர் சுழித்தே யோடும்
175	1	கை நீட்டி இரப்பார் தம்மை
175	1	நாசமே தோசி என்று
179	2	செங்கதிர் செல்வன் தானாம்
181	4	மெலியுறு அறிவன் ஆங்கு மேன்மை கெடு துரோகம் செய்தான்
187	3	வேடனுமாயையாலே
189	3	தோகையே அழலாமோ நீ
198	1	விருப்பினாலிறக்கும் வேடன்
207	2	பூவையைக் கொல்ல எண்ணல்

(ஆங்காங்கு அடியில் பதிக்கப்பட்டுள்ள பாடபேதங்களுடன் இதனையும் சேர்த்துக் கொள்ளவும்.)

4. கவை.

“கபோத காதை”யின் முதல் ஏட்டுப் பிரதியினை எடுத்துப் பார்த்த போது அது எந்த நிலையில் இருந்ததோ அதனையே இந் நூலில் தந்துள்ளோம். ஒலிக்குப் பதிலாகக் கடதாசியும், எழுத்தாணி எழுத்துக்குப் பதில் அச்செழுத்துமே தவிர அதில் நாங்கள் மாற்றமேதுஞ் செய்ய விரும்ப வில்லை. 1—33 பக்கம் வரையுள்ள செய்யுள்களை ஒத்தே பின்னர் கிடைத்த ஏட்டுப்பிரதிகளும், கையெழுத்துப் புத்தகங்களுக்கும் இருந்தன. ஒரு சில பாட பேதங்களை விட வேறொரு வித்தியாசமும் தெரிந்திலது.

1—33 பக்கம் வரையுள்ள செய்யுள்களில் இடை இடையாப்பில்லை; சொல்வழுவுள; கருத்து முரண் உள; இன்னும் எத்தனையோ குறைகளுள. இவை ஏடெழுதுவோரால், பிரதி பண்ணுவோரால் வருவிக் கப்பட்டனவே தவிர வேறன்று. எனவே இவற்றை அகற்றி இச் செய்யுள் இனிதெனச் சுவைக்கச் செய்ய ஆங்காங்கு முக்கிய சில இசைவுகளை ஏற்படுத்துவது வேண்டியதொன்றாகிறது. எனவே கவை என்னும் இப்பகுதியில் ஓரளவு இசைவுகளைத் தந்துள்ளோம்.

இவ் விசைவுகளைச் சேர்த்தே நூலைப் பதிப்பித்திருக்கலாம். அப்படியாயின் நூலாகிய விபரம், காலம் தெரியாத இந்நூலின் சரித்திரத்தை முடிவிட்டுப் புது நூலாக்கியதொக்கும். எனவேதான் அவ்வாறே பதிப்பித்தோம். கவை எனும் பகுதியில் இதனை ஓரளவு தெரிய வைப்போம்.

செய்யுள் அடி	கவை	இசைவு
2	2 வடிவ தெல்லாம் வந்து	வடிவ மெல்லாமுவந்து
6	2 சேர்ந்திடுவாறு போல	சேர்ந்தருள் பெறுதல் போல
8	3 கட்டிக் ராமர் வாரான்	கரட்டிக் கண்டு நீயும்
10	4 வாறேன்	வந்து பார்ப்பேன் நான் என்று போனான்
11	4 உருமையாகி	உரிமையாகி
12	2 மலரது மடியிற் கட்டி	மலர்மடிமஞ்சந் தாங்கச்
12	4 நான் பணிய வந்தேன்	தான் பணிய வந்தான்
13	3 தசரதனாகுகின்ற	தசரதன் தவத்தால்வந்த
15	1 முனையது	முனிவது
19	2 நகரிகராமன்	கரி நிகர் ராமன்
20	2 விசாரமே அறியவென்று	வந்ததோர் விசாரமே கூறியென்ன
24	2 பேணியே	கனிந்துமே
	3 ஆகையால்	அறியாய
	4 காணிகண்டவர்கள் நெஞ்சமமனிதர்கள் மாய நெஞ்சக்	
29	2 குருமொழியா	குருமொழி அறியா
30	1 பயமது தெளியவந்தகாரை	பயத்தினுணடினாரைப்

31	1	கூர இயல்புடன் அடியாக்கிப்போ	கூர்ந்து இயல்புடன் அடியார் கேட்க
40	1	மெல்லிய திரளாய்	விருந்தினர் திரளாய்
43	1	வேடனுண்டும்	வேட்டையாட
45	3	தண்ணியின்	தள்ளிடு
	4	வேடன் உயர்	வேங்கை உயர்
48	1	போச்சு—வேடன்	போன—இன்று
53	3	உருகியே	உருகியாய்க்
57	4	இறங்கிவிட்டான்	இறங்கி நின்றான்
59	1	போச்சோ	போயிற்றிப்போ
60	4	பூரும்	சேரும்
61	1	பூந்திடு	சேர்ந்திடு
63	1	தீர்ந்தாய்	தீதாக
67	2	இடித்துப் பளபள	இடித்துப் பாரில் பளபள
76	4	கண்டு நீரே	கண்மராமோ
81	2	மெனும்	அனையதோர்
	3	தானே	காணேன்
83	3	கருமமேதான்	கருமமேதோ
	4	குளலினுளே—னென்றும்	குழலினுளே—னென்ன
89	1	ஆறு நூறுகவேதான்	நாமும் அவதுறு செய்திட்டோமோ
	2	கொடுத்திட்டாயே	கொடுத்திட்டோமா
	3	நிறைந்த.....	நாமும் சுற்றி வீணெனத் தொழுதிலோமோ
91	2	மாதில்லா	வாதில்லா
	3	மடல்	ஓலை
	4	வாறும் தன திரமல்லா	தான தந்திரமில்லா
92	3	மோகனமில்லாத	மோனமில்லாத
93	2	கடாடனா	கடையனா
	3	உலகது.....விடுவதாக	உடலது விடுவதினிதே என்று
94	4	இன்று நீ	ஈற்றதாக
104	1	சொல்லேன்	சொல்லென்று)
106	2	எல்லாம்	எங்கும்
	3	தானருந்திக்	தான்பறித்தருந்திக்
	4	மிக்கவே	மிக்கு நிற்கவே
111	2	தன்னிலென்று	தன்னிலென்ன
112	4	தள்ளுமென்றார்	தள்ளுமென்ன
116	3	வேடர் சென்று	வேடா என்று
118	2	ஓதிய	நீர் ஓதிய
	3	பயந் தீர்த்தோர்க்கு	பயந் தீர்த்தோர்க்கே
120	4	எங்களுக்குண்டோ	எங்ஙனம் தருவோம்
123	2	தின்றிடும் .....இப்போ	தின்றடக் கணிகள் தம்மைத்
127	2	கந்தரங்களுக்கொடித்துக்	அந்தரங்கமாயுயிரை கடக்கவே அகற்றியே
	4	சந்தோசமாக	சந்தோசமாக வேடன்
130	2	திங்குற்று	தெம்புற்றுக்

- 131 1 வங்கிய மந்தி சொல்லும் சிந்தித்து மந்தியங்கே
2 இன்னிலம் இன்னல் தீர்
- 132 1 தலைக்குமோ.....நீர் நிலைக்குமோ தர்மமென்று
நீருமே
- 133 3 வேடனைக் காப்பது வேடனை நீர் காப்பது
135 3 தாக்கரகத்துவந் தான் நின்று காததிடாது
137 3 தேடிச் சென்றிடு தேடுக
141 2 வானரமே நிற்க வாதை தீர்க
146 1 பிடித்துக் கொண்டு பிடித்து மெல்ல
3 மெல்லவே சாலவே
காட்டி காட்டிச் சாரல்
- 148 3 கருத்துடன் குரங்கு தானும் கருத்துடன் குரங்கு தன்னைக்
152 3 ஆறு நீர் கோடைகாலை தூறுநீர் கோடை போகச்
153 2 வித்தை ஏற்றி கல்லில் ஏறி
3 பேருலகந்தன்னிலிப்போ பெரு வெள்ளந்
தன்னிலிப்போ
- 154 2 அருகிலிருந்து—என்று அருகிருந்து—மகிழும்
சொல்லி வண்ணம்
3 துரையெழு நுரையெழு
தூணிடை தயைவேதான் துணிவுடன் நீந்தியாட
4 திரிபுரமாக வீழும் திரண்டெலி வீழுமாதே
156 1 வினை முடிந்தது முன் வினை முடிந்ததாமோ
வேயல்லாது
2 பார்மீதில் இவ்வளவோ பிரிந்திட வெள்ளமாக
3 உண்டோதான் தரணியி இவ்வினை நீக்கல் காணேன்
லிப்போ
- 161 1 செய்வார் என்றும் செய்வார் சொன்ன
2 புத்தியை நினைத்ததாலோ புத்தியை நினைத்திலேனே
புரோசனமொன்றுமில்லை புவியினில் இனி மேலாகில்
161 3 திப்புலதறிந்து வித்தையறியு
செய்ய பேச
உற்றிதோர்—உ கத்திடேல்—உ
உறுப்பிலாக் காப்பிலாக் கவையே
கவையே செய்தாய் செய்தாய்
- 165 3 தண்ணீர் தன்னுள்
169 2 எலிகட்கெல்லாம் எலிகள் எல்லாம்
170 4 தடமுடனே திருப்தியாய்
172 1 நித்திரை செய்ய துயில் தான நீரும்
3 திண்ணமதாக ..... திண்ணமாய் நன்பனென்றே
திடங் கொண்டு துயில்வ
தற்கு
- 174 3 சொன்னீரானால் சொன்னதெல்லாம்
அகந்தனில் தள்ளுவேன் கவிதனைத் தள்ளிடேனே
175 2 யாசிக்கும் போது யாசிக்குங்கரல்
4 புகுவேனென்று புகுவேனென்னும்
177 3 தருவினில் மந்தி..... நீரும் தர்மமே
தவறினானே
- 179 2 காழுமாப்போல் காவல் செய்யக்

180	2	சாலவே வந்தனன்	சாலவே வேட்டை வந்தான்
	3	அவன் புழுந்து	வனத்தினுள்ளே முழங்கிடும்
		முரசுகள் ஆர்ப்பரிக்க	முரசு ஆர்த்து
181	1	புலியு.....போச்சே-இப்போ	புலியது ஓடிப்போக — மந்தி
185	3	யாருமக்கு	உன்னிலவந்தான்
		சேர்ந்தேயாகுமென்றன்	சேர்ந்திட்டாயேகுமென்ன
186	2	சிவனும்	நீரும்
	4	இந்—என நெஞ்சக்	இரு — எங்கள் நண்பனான
189	3	தோகையாக்கதியப்போ	தோகையான் குதித்தப்போ
193	1	அமரர்களாகவப்போ	அமரர்கள் ஓருங்கு சேர்ந்து
194	2	சோதியாப்போமான	சோதியாவீர் பின்னர்
	3	தேர் அறிவுமுள்ள	சேர் அருளும் மாண்பும்
201	2	தீர்ந்ததப்போ	தீர்ந்து உற்ற
	3	தன்னியே ஏகும் போதுதான்	உன்னிய கனையு நீங்க
203	2	நேத்திரா	நேற்று நான் முதலாய் நே
			ராய் உண்டிடா நிலையினாலே
	3	வாய்த்ததோ	வற்றிடும்
	4	பார்க்க.....	மற்றினிப் பசியைப் போக்க
			அன்னமே ஈருவீரே
205	1	அன்னமே தின்று	அன்னமேயென்று
	4	புகழுடன்	மகிழ்வுடன்
206	2	சில்லறை	சில்லிட்ட
214	2	பட்சிகள் தன்னை	பட்சி தம்மை
217	2	தாகமாயிம தூதர்	மேதகு இயம தூதர்
	3	கரமது	காதக பாசத்தாலே
		கட்டிக் கொடு போயந்த	கட்டிக் தள்ளி
		நரகினில்	வாதக நரகிலல்லால்
222	2	தூதரப்போ	அடிமையானார்
		தனக்குத் துலங்கியே	தனக்கு ராமர் துலங்கியே
224	2	கொள்ளுதல்	கொண்டிம்
		முறமையைசெவிக்குவந்த	முறமை போல் செவிக்குலம்
225	1	அழகுள்ள	அபயமே தந்தேன் மேலும்
	2	மைந்தர்க்கீழும்	மைந்தா நீயும்
	4	மென்று சொல்லி	இங்கே என்று
226	1	கேட்டு நீ தே	கேட்டு வந்து
	2	இங்குள்ள	மங்குற அருளால் மாயன்
			மலரடி பணிந்து சொல்வான்
227	1	இன்னமை	சென்றவன் ராமர் தூதன்
			இரவி தன் மைந்தன் தஞ்சம்
	4	உன்னியே	உன்னிய அடியேனுக்கு உன்
			பாதமருளுமென்ன
228	1	முடியினான்	முடியினான் தம்பி உனை
			ஏற்கவே மனந்துணிந்த
	3	சத்துருக்கர்	சத்துருக்கர் மற்று
229	2	அந்தமாமகையில் அறிவுடன் பொன்றிடா	நலங்கள்
			பெற்று புகழுடன்

5. சுவை.

“இது சுவையாயிருக்கிறது என்ற பின் சுவைத்து மகிழ்வது இயற்கையான சுவைப்பல்ல” ஒவ்வொருவருடைய தனித்துவ வித்தியாசத்திற்கேற்ப சுவைத்தலும் வித்தியாசப்படும். ஒருவன் மலரைப்பார்த்துச் சுவைக்க, இன்னொருவன் இலையைப் பார்த்துச் சுவைக்க வேறொருவன் கிளைப்பைப் பார்த்துச் சுவைக்க இடையிலிருப்பவர்கனியைப் பார்த்துச் சுவையுங்கள் என்பது எவ்வாறு வறிதாகுமோ அப்படியே சுவைபற்றி எழுதும் கட்டுரைகளும் ஒரு சாராருக்கு வறிதாகலாம். ஆகவே இப்பகுதி நான் சுவைத்த பகுதியாகவோ அல்லது நீங்கள் சுவைக்க வேண்டிய பகுதியாகவோ அமையாது சுவைத்தற்குரிய அம்சங்களை எடுத்துக்காட்டுவதாகவே அமைகிறது அதே தருணம் இந் நூலின் பொதுச்சிறப்புத் தன்மைகளையும் பிரித்துக் காட்ட முயல்கிறது.

- i. கதையமைப்பு:— அபயம் என்பதின் பொருளை விளக்க இராமர் கூறியதாக அமையும் இக் கதை தன்னுள் (1) பெண் கபோதம் ஆண்கபோதத்திற்குக் கூறிய கொடுவாயும் வேடனும் என்ற கதையையும், (2) இக்கதையின் உட்கதையாக, புலி மந்திக்குக் கூறிய தான வேடன் மந்திக் கதையுக், மந்தி புலிக்குக் கூறிய; எலியின் கதையையும் உள்ளடக்கியிருக்கிறது. அதாவது கதையின் மூலம் எப்படிப்பட்டவர்களுக்கு அபயமீயவேண்டும், எப்படியிய வேண்டுமென்பதை எடுத்துக் கூறுகின்றது. இராமர் கூறிய கதை எனும் மரம் இம்மூன்று கிளைகளைக் கொண்டு வளர்கிறது.
- ii. சொல்லமைப்பு:— 2ம் செய்யுளில் துள்ளியே மயிலேறும் எனும் சொல் வள்ளியை அணைந்த வேலவர்க்குண்டான ஆனந்தத்தைப் படம் பிடித்துக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. “ராமன வாரூன் (வருகிறான்) மாமுடி பத்துந் தள்ளி பதைத்திடும் போது வாரேன் (வருகிறேன்)” என்னும் சொற்களினால் விபீடணனின் மன நிலையையும், உண்மையை உறுத்தி்கூறும் பண்பினையும் காணலாகும்: விபீடணனின் தாய் நியொரு உயிருந்தப்பி என்று கூறி விபீடணனை வழியனுப்பும் அக்காட்சியினை அச் சொல் மூலம் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். மச்சமானவனே போற்றி எனத் தொடங்கி அரிகரி போற்றி போற்றி என்பதின் மூலம் தசாவதாரங்களை எடுத்துக்கூறு

கிரார். ஏற்றிப் போற்றுதல் மூலம் புராண நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்துக் கூறும் முறையின் திறன் இங்கு கவனிக்கற்பாலது,

iii. கலிங்கத்துப் பரணியின் காடு பாடல்களை ஒத்ததாகி வனத் தழகுச் செய்யுள்கள் செல்கின்றன. மரங்களினதும் பட்சிகள் மிருகங்களினதும் அட்டவணையாக இருந்தாலும் சொல்லமைப்புச் சிறப்பால் அடர்ந்த வனத்தழகுக் காட்சியை மனக்கண்ணால் காணமுடிகிறது. நாவுணத்தி, வலியான், காச்சி, வக்கான், கெர்ண்டலாத்தி, உள்ளான் என்னும் பறவைகளின் பெயர்கள் புதுமையாக இருந்தாலும் இப் பெயர்கள் மட்டக்களப்புப் பகுதிக்குப் புதியதல்ல.

iv. அடுத்து கபோதங்களை வர்ணிக்குமிடத்து முதுகு புத்தகமொக்கும் என்னுமிடத்தில் இந்நூல் அச்சப் புத்தகம் நடைமுறைக்கு வந்த காலத்தில் பாடப்பட்ட ஒரு நூல் என்னும் தரவு மாத்திரமல்ல அழகிய உவமை ஒன்றும் கனிந்து தொங்குகின்றது. கபோதம் அகப்படாது கவன்ற வேடனின் வெஞ்சினம் எத்தகையது என்பதைச் செய்யுளில் வாடியமுகம் வரண்ட பஸ் நீட்டிய கை என்னும் வாக்கியங்களால் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் கவி. 76ம் செய்யுள் மூலம் கபோதங்களிரண்டும் அரற்றுவது நள வெண்பாவில் தமயந்தி புலம்டலை ஒத்தியல்வதும், அமைப்பில பஞ்ச தந்திரர்க்கதை போன்றிருந்தாலும் இதில் மிருகங்கள் ஆதியனவற்றிற்கும் பெயரிடா முறை இருப்பதும் இதய காலத்தைக் காட்டுஞ் சிறப்பின. போச்சு, வாரூன் எனும் சொற்கள் பிரதிபண்ணுவோரால் புத்தப்பட்டனவென்றாலும், இரண்டு மூன்று எலுமிச்சங்காய்கள் போலே கொடுமழைத்துளி விழுந்தனவென்னும் 67ம் செய்யுள் மூலம் இதன் உற்பத்தியிடம் மட்டக்களப்புப் பகுதி எனத்துணிய இடமுண்டு.

v. பாடியவர் பற்றிய வரலாறுக்கு 4ம் செய்யுள் ஒரு தரவாக இருந்தாலும், அதன் தலையைப் பிடித்தால் வால் வேராகவும், வாலைப் பிடித்தால் தலை வேராகவும் உள்ள விலாங்கு போன்ற திட்ட வட்டமில்லாத செய்யுளாக அமைந்துள்ளது. இதன்படி ஆசிரியர் பெயர் காந்தன்; குலம் கங்கை, தாய் இலட்சுமி; இடம் கச்சி எனக் கூறலாமாயினும், செய்யுளின் ஏனைய பாகங்கள் அதனை வழுவ விடுகின்றன. இவ்வாறு ஆங்காங்கு இல்லாமல் எங்கும் சுவை மிகுந்த இந்த நூலின் சுவைபற்றி எழுதினால் விரியும். அஃதுமன்றி சுவைபேராரின் சுவையும் கெடும். எனவே முற்றும் என்பாம்.

விலை ரூ 2-50.

கிடைக்குமிடம்:-

விஜயலட்சுமி புத்தகசாலை

240, தாரி வீதி, வெள்ளவத்தை

கொழும்பு-6.

தொலைபேசி: 88930